LOIS TESTERMAN

Revanşă amară

Traducerea şi adaptarea în limba română de LILIANA SITAŞ

ALCRIS

Romance

Capitolul 1

J.D. privi scurt unul dintre ceasurile electronice ale aeroportului din Denver. Nu-i plăcea să aştepte. Mai ales atât de dimineaţă. La ora asta era, de obicei, aşezat la biroul lui şi îşi tria corespondenţa, în timp ce secretara îi comunica programul zilei.

Îşi puse ziarul financiar sub braţ şi se aşeză în faţa uneia dintre ferestrele imense ale aeroportului. Un vânt puternic de mai sufla deasupra pistei betonate, obligând lucrătorii să se aplece uşor în faţă, ca să nu se dezechilibreze. În jurul lor, mici vehicule rulau printre camioane, cisterne, iar remorci lungi cărau bagajele pasagerilor proaspăt sosiţi până la terminal. În depărtare, decola un avion.

J.D. Îşi consultă din nou ceasul. În curând, avionul care îl aducea pe nepotul lui, Travis MacLean Malone, va ateriza acolo. Copilul se întorcea dintr-o vacanţă de două săptămâni la bunicii din partea tatălui şi, cu siguranţă, avea să-i povestească o groază de întâmplări hazlii. Bărbatul surâse imaginându-şi figura pustiului de patru ani. Îi lipsise. Iar despărţirea fusese absolut necesară: lucrând zi şi noapte, J.D. reuşise să grăbească instalarea firmei lui la Denver. Sediul lui MacLean Transporturi & Investiţii era, de-acum înainte, în capitala statului Colorado, iar J.D. era acum liber să-l ducă pe Travis în munţi.

Începeau o viaţă nouă şi, de data aceasta, nu va fi zgârcit cu timpul său. Nepotul lui avea nevoie de el; o să-i ofere tot ce nu putuse să-i dea fiicei lui, în urmă cu douăzeci de ani. Pe măsură ce îşi amintea întâmplările tragice din trecutul lui, se schimba la faţă…

Revăzu cu ochii minţii figura plăcută a lui Daisy,

singura lui copilă, pe când era o fetiţă veselă şi dezgheţată.

Era atât de departe şi totuşi, atât de aproape…

— Ia te uită, tată, ce am făcut azi la şcoală!

Daisy îi întinsese, atunci, pe masa din bucătărie, o hârtie mare pe care desenase camionul lui. Îl schiţase din linii stângace, dar viu colorate.

Pe vremea aceea, avea un singur camion… o semiremorcă, şi aceea cumpărată de ocazie, pe care n-o plătise încă. Pentru el, pe-atunci, fiecare zi însemnase o luptă, mai ales de când soţia lui îl părăsise, aruncându-i în faţă un teanc de facturi.

Plecase din senin fără să-i spună unde, şi i-o lăsase pe micuţa lor Daisy, în vârstă de… opt luni!

Daisy, pe care el n-o văzuse crescând, căreia nu-i putuse acorda destul timp şi mai multă dragoste… Daisy care devenise o tânără încântătoare… Atât de frumoasă, încât găsise foarte repede un soţ. Iar copilul s-a născut imediat. Travis.

Fericirea acestei încântătoare familii era ca un balsam pentru inima împietrită a lui J.D. Puţin câte puţin, se lăsase cuprins de o tihnă binefăcătoare, până când fatalitatea a lovit din nou. În urmă cu câteva luni, în decembrie, o avalanşă îi ucisese pe Daisy şi pe soţul ei. În doar câteva minute, Travis rămăsese orfan.

Degeaba se vindecase J.D. de încercările la care fusese supus, această nouă încercare l-ar fi dărâmat complet, dacă nu ar fi existat micuţul. Trei ani şi jumătate dintr-o viaţă care de-abia începuse.

Din dragoste pentru acest nevinovat, tatăl devastat de durere îşi depăşise suferinţa.

Pentru el, îşi lipise pe faţă un biet surâs, îi spusese o frumoasă poveste despre o călătorie spre paradis, ca să-i explice brutala dispariţie, a părinţilor lui, şi tot pentru el îşi adunase toate forţele şi energia de care era capabil ca să continue lupta.

Ca şi Daisy cândva, Travis avea nevoie de el. Doar împrejurările erau altele. Tânărul de altă dată care se

luptase să supravieţuiască, se maturizase, îmbătrânise şi, mai ales, devenise bogat. De-a lungul anilor, societatea lui de transporturi se dezvoltase într-atât încât devenise una din cele mai importante din ţară. J.D. Îşi diversificase investiţiile, crease filiale în turism, investise în sectoare de vârf, ceea ce i-a permis să-şi dubleze mizele şi să jongleze cu rechinii finanţelor, pe scurt îşi construise un mic imperiu. Forţa lui venea din arta de a transfera puterea. Înconjurat de o echipă competentă, putea, de-acum, să culeagă roadele acestei politici inteligente. Instalându-se la Denver, cetate care s-a ivit şi a crescut în mijlocul unui peisaj montan grandios, J.D. se fixase într-un decor natural în care îşi dorea să-l vadă crescând pe nepotul lui.

De la înălţimea apartamentului imens cu terasă, pe care şi-l amenajase la ultimul etaj al turnului MacLean, se zăreau vârfurile înzăpezite ale Munţilor Stâncoşi. Natura era acolo, lângă ei, şi achiziţionarea recentă a unui elicopter îi va permite lui J.D. să aibă toată libertatea şi mobilitatea de care avea nevoie ca să se consacre copilului şi distracţiilor de care acesta avea nevoie, fără să piardă din vedere afacerile lui.

Era gata pentru o nouă viaţă!

J.D. se întoarse şi se plimbă puţin prin sala de aşteptare, clătinând doar din cap în momentul când o femeie, îmbrăcată într-o rochie roşie, mulată, îi aruncă un surâs provocator.

La patruzeci şi şase de ani, J.D. avea o alură puternică, o figură de o frumuseţe misterioasă şi tâmplele uşor grizonante. Purta îmbrăcăminte italiană, de firmă, care îi trăda reuşita financiară şi era obişnuit cu genul acesta de invitaţii mute. Nu-l şocau, dar nici nu-l interesau.

În schimb, încremeni în clipa în care văzu trecând o blondă cu o ţinută şi un mers maiestuos, de regină. Un costum taior albastru ca noaptea îi scotea în evidenţă curbele ireproşabile care se legănau pe o pereche de picioare admirabile.

J.D. O privi oprindu-se în faţa panoului care afişa sosirile, fără să-şi poată stăpâni o tresărire.

Era ridicol! După tot acest timp, o figură întâlnită din întâmplare, o siluetă zveltă, o coamă de păr auriu, erau în stare să-i trezească amintiri de care nu putuse să se elibereze complet. Trecuseră douăzeci de ani, dar amintirea lui Katherine Dalton Kelly era la fel de vie, iar puterea ei asupra lui la fel de mare.

Kat. Îi zdrobise inima.

Dar J.D. avea răbdare. Lăsase timpul să se scurgă, obsedat de convingerea profundă că într-o zi va sosi momentul represaliilor. Această clipă era tot mai aproape, iar el semănase deja primele jaloane ale răzbunării. Prin instalarea la Denver, mai întâi. Apoi, asocierea cu Iris, sora Katherinei. Când aceasta din urmă va afla vestea parteneriatului lor, reacţia ei va fi zdrobitoare… J.D. aştepta momentul marii confruntări cu un amestec de mânie surdă şi intensă curiozitate.

Tânăra blondă se întoarse uşor şi mătură cu ochii ei cenuşii terminalul.

J.D. Îşi simţi inima bătând mai repede, până la sufocare.

Ea era!

Katherine Kelly!

N-o mai văzuse de douăzeci de ani, dar ar fi recunoscut această figură şi din mijlocul flăcărilor iadului.

Privirile lor se întâlniră cu violenţa a doua blocuri de gheaţă care intră în coliziune.

J.D. rămase, o clipă mut, în timp ce Katherine, foarte stăpână pe ea, de-abia îşi trăda tulburarea.

— Bună ziua, Kat, spuse el, afişând un calm pe care era departe de a-l simţi.

— Bună ziua, J.D., răspunse ea.

Îşi întoarse privirea la panoul pe care îl studiase, ca să-şi demonstreze dorinţa de a ignora această întâlnire dezagreabilă; dar J.D. nu era de acord! Avea în sfârşit ocazia să-şi lovească duşmanca: n-o va rata!

Se fixă lângă ea şi aşteptă.

— Nu are nimeni nevoie de tine în altă parte? Oriunde, numai să fie în altă parte.

J.D. surâse.

— O să ne mai întâlnim din când în când, de-acum, cu siguranţă. Tocmai m-am instalat în Denver.

Femeia îşi trecu o mână prin păr şi gestul făcu să-i scânteieze superbul solitar pe care îl purta pe inelarul stâng. Faimosul diamant Kelly!

J.D. se crispă, fără să vrea. Deci, îl mai purta încă, chiar dacă a rămas văduva bogatului magnat al petrolului de mai bine de opt ani.

— M-am gândit că celebrul avocat al cauzelor pierdute va avea puţin timp pentru un vechi prieten, reluă el, sarcastic. „Îngerul justiţiei”, astfel te numesc ziarele din oraş, nu-i aşa?

Katherine se întoarse către el şi-i înfruntă privirea fără să clipească, abordând în acelaşi timp un ton distant:

— J.D., nu am nimic să-ţi spun şi reciproca este fără îndoială valabilă. De ce să ne pierdem timpul cu flecăreli?

Bărbatul îşi lăsă privirea să-i alunece lent pe figura interlocutoarei lui, mângâindu-i cu ochii catifelarea pielii, umbra genelor alungite cu rimel, conturul buzelor roşii.

Nu se grăbea deloc şi Katherine se înarmă cu răceală şi dispreţ, gata să-l înfrunte.

— Nu te-ai schimbat, îi spuse el cu blândeţe.

O lumină periculoasă străluci, o clipă în ochii cenuşii ai tinerei femei, iar J.D. se bucură: chiar dacă ea afisa o stăpânire de sine absolut remarcabilă, mai reuşea, deci s-o tulbure! O cunoştea prea bine, ştia că acum fierbe de mânie. Nu ar fi rezistat să-şi înfigă unghiile lungi şi manichiurate în figura lui ironică, dacă nu ar fi considerat gestul nedemn de ea. Dar mânia ei va fi şi mai mare când va afla despre asocierea lui cu Iris.

— Atunci, înger scump, continuă bărbatul cu un ton suav, ce mai fac milioanele Kelly?

Katherine păli.

— Continui să musti în gol, J.D. O să-ţi spargi dinţii, curând.

— Ştii bine că îmi place să risc.

Nu ştiu nimic mai excitant decât să mă măsor cu tine.

Bărbatul îşi însoţi cuvintele cu un gest uşor, mângâindu-i obrazul. Acest gest o făcu pe tânăra femeie să-şi piardă cumpătul.

— Tu? Să te măsori cu mine? Mă faci să râd. Te voi distruge.

J.D. Îşi reprimă un surâs victorios. Această bruscă tutuire, îi dădea satisfacţie. Era semnul unei tulburări pe care o mângâiere a ştiut s-o provoace mai bine decât cuvintele. Avea încă influenţă asupra ei…

— Serios? ripostă el. Tremur deja.

Femeia îşi dădu brusc o şuviţă de păr în spatele urechii, descoperind o perlă fină prinsă în lobul ei delicat. Totul, în înfăţişarea ei, în stilul ei, trăda o distincţie şi o eleganţă discretă, naturală. Era la fel de elegantă, la fel de rece şi de distantă ca atunci când îi întorsese spatele ca să se mărite cu Jim Kelly şi dolarii lui.

Chiar în clipa aceea, microfoanele aeroportului anunţară aterizarea avionului lui Travis, readucându-l pe J.D. în prezent. Se va răzbuna pe Katherine altă dată, unde, când şi cum hotărâse de mult.

Pentru moment, sosirea nepotului lui este mult mai importantă.

— Pe curând, îngerul meu, îi spuse, învăluind-o pe tânăra femeie în privirea lui lungă, insolentă.

Katherine se forţă să studieze panoul sosirilor. Nu era prea dispusă să-şi reîntâlnească o veche prietenă care era în trecere prin Denver. Pentru ea, pentru Mary, venise azi la aeroport.

De altfel, Katherine era la capătul puterilor. Ca un elastic pe care îl întinzi prea mult, putea ceda în orice moment. Era dărâmată.

Chiar nu avusese nevoie să-l revadă pe J.D. MacLean tocmai acum! auzise că s-a mutat în Denver, dar nu se aşteptase să-l revadă atât de curând.

Închise ochii şi încercă să invoce imaginea unui râu liniştit care curge în mijlocul unui câmp acoperit cu flori. Dar, tactica aceasta care i-a fost de folos de atâtea ori, de data aceasta nu a funcţionat. Katherine nu revăzu decât

imaginea lui J.D., ochii lui atât de negri că de-abia îi zăreai pupilele, părul lui negru şi des, de-abia înspicat cu fire argintii… Katherine îşi reprimă cu greu un frison. Ar fi trebuit să fie pregătită pentru o astfel de întâlnire. Monstrul a prins-o pe picior greşit. A profitat de starea ei de epuizare ca să se joace cu nervii ei.

Oh! Cât îl ura! Poate că mai mult decât îl iubise.

Data viitoare va fi pregătită.

O să regrete că a venit s-o hărţuiască pe propriul ei teren. Se va bate cu toate forţele şi va şterge surâsul dispreţuitor de pe faţa frumoasă a lui J.D. Încerca zadarnic să se calmeze. Da, cu siguranţă, era epuizată. Iris avea dreptate când o sfătuia să ia o pauză.

De mai mulţi ani se erijase în apărătoarea cauzelor pierdute, făcând dovada unei elocvenţe şi a unei eficacităţi pentru care mulţi avocaţi o invidiau. Consecinţele acestui succes se făceau simţite tot mai mult, zi de zi. Dăduse adevărate bătălii, îşi risipise energia mult prea mult şi acum corpul ei, spiritul ei îi impunea un răgaz. Nu putea să mai alerge astfel, da la birou la sălile de judecată, fără să rişte o cădere fizică şi nervoasă. De prea multă vreme îşi impusese ritmul acesta infernal. Deja puterea ei de concentrare i-a jucat o festă şi era cât pe ce să i se întâmple o catastrofă: să nu se mai poată controla în timpul unui proces. O retragere era absolut necesară. Echilibrul ei personal depindea de acest lucru.

Îşi mângâie tandru verigheta, gândindu-se, din nou, la Big Jim. Cât trăise, soţul ei o asculta şi o sfătuia în momente dificile… îi lipsea înţelegerea perfectă care existase între ei.

Katherine privi un cuplu de tineri care se sărutau în apropierea ei.

După socul întâlnirii cu J.D., această imagine înduioşătoare reuşi s-o transporte, din nou, în trecut.

Se revăzu, proaspătă bacalaureată, căutându-şi un serviciu pentru vară. Soţia lui J.D. tocmai îl părăsise, iar el avea disperată nevoie de o baby-sitter care să se ocupe de bebeluşul lui de opt luni. Katherine se îndrăgostise de el

din prima clipă, dar J.D. se zbătea în mijlocul unor probleme financiare de netrecut. Era împovărat de responsabilităţi multiple şi muncea, asemeni unui ocnas, ca să-şi plătească datoriile şi să pună pe picioare compania de transporturi care nu avea pe atunci decât un singur camion. În aceste condiţii, avea foarte puţin timp pentru micuţa lui Daisy, aşa că proaspăta doică luă în mâinile ei frâiele gospodăriei şi îşi organiză viaţa în funcţie de Daisy şi nevoile ei. J.D. se întorcea noaptea târziu, epuizat. Katherine avea grijă şi de el – îi pregătea masa şi, mai ales, îl asculta, când simţea nevoia să vorbească, să-şi împărtăşească grijile unei urechi atente. Astfel, în timp, se înjghebă între ei o relaţie profundă, care a evoluat în mod firesc spre dragoste. O dragoste pe care J.D. a împărtăşit-o pentru puţin timp.

Din senin, a hotărât că această combinaţie este imposibilă şi, fără nicio explicaţie, a pus un punct final dureros şi neaşteptat.

Ruptura aceasta a zdrobit inima tinerei care era atunci Katherine, dar J.D. nu era dispus să-şi schimbe hotărârea. Luase această decizie fără s-o consulte, sau să se gândească măcar că ea l-ar putea iubi destul de mult încât să-i rămână aproape şi să-l ajute să depăşească necazurile. Katherine nu a putut să facă nimic altceva decât să plece.

Plecase fără să se uite înapoi. Atunci când Big Jim îi oferise prietenia, sprijinul lui şi, mai târziu, un inel de logodnă, le-a acceptat pur şi simplu.

Jim era calm şi dulce.

Ştia să o asculte şi n-o grăbea niciodată. Îi era aproape în orice situaţie, dar fără s-o sufoce. Relaţia lor se baza pe respect, înţelegere şi multă tandreţe.

Trecuseră şase ani şi Katherine, care îşi luase de puţin timp doctoratul în drept, se întâlni din nou cu J.D. Întâlnirea a fost scurtă, iar reacţia bărbatului, extrem de violentă, când a aflat vestea căsătoriei ei. Bineînţeles, ea pusese puţin gaz pe foc, provocându-l. Era încă tânără, pe-atunci, şi rănile provocate de despărţirea de J.D., nu se

vindecaseră încă. Se despărţiseră atunci, spunându-şi cuvinte grele, orbiţi şi unul şi altul de ură şi de mândrie. Katherine se cutremură şi acum, la amintirea scenei care avusese loc între ei.

De-atunci, auzise multe despre reuşita spectaculoasă a lui J.D., dar niciodată până acum nu s-au mai revăzut. Viaţa ei continuase calmă şi senină. Apoi, moartea brutală a lui Big Jim a dat totul peste cap, iar Katherine, ca să reziste, s-a dedicat în totalitate muncii.

Acum a venit vremea pentru o pauză. Nu putea visa la altceva mai bun decât la vechea locuinţă părăginită a surorii ei Iris.

Sigur că da, o să-şi consulte foarte repede agenda, ca să-şi poată organiza vacanţa meritată.

— Poppy!

Travis se smulse din mâna stewardesei şi alergă spre J.D.

Acesta îl luă în braţe, fericit să simtă mânuţele copilului înlănţuindu-se în jurul gâtului lui.

— Salut, puştiule, murmură atrăgându-l în braţe. Cât mă bucur că te-ai întors!

— Nu voi mai pleca niciodată, îi răspunse Travis. Niciodată! Voi rămâne mereu cu tine! Mi-a fost frică să nu pleci şi tu în paradis.

J.D. Îşi simţi inima strângându-i-se.

— Sunt aici, copile! De-acum vom fi împreună. Promit.

— Pustiul tresări mulţumit, iar bunicul lui îl lăsă jos.

— Mergem să vedem noua casă?

J.D. Îi luă mânuţa şi-l asigură, surâzând:

— Chiar acolo mergem acum!

Mai târziu, seara, J.D. se aplecă asupra copilului adormit şi-i scoase, cu delicateţe, degetul pe care copilul şi-l sugea în somn. Îi revenise obiceiul ăsta prost…

Îşi închise cu amărăciune ochii, gândindu-se la teribila tragedie pe care viaţa i-a impus-o copilului, mult prea devreme.

Iar coşmarul s-a terminat, îşi promise, solemn,

MacLean. De-acum va pune totul în mişcare ca să-l protejeze pe micuţ de grijile existenţei.

J.D. ştia, mai bine ca oricine, cât de necruţător poate fi uneori destinul. Nu mai vrea ca nepotul lui, copilaşul lui Daisy, să mai sufere vreodată.

Capitolul 2

Secretara Katherinei aşează o grămadă de dosare pe biroul avocatei.

— Iar aţi lucrat târziu aseară, o dojeni ea.

— Hm?

Incidentul de la aeroport se întâmplase în ajun, dar pentru Katherine era deja foarte departe, ca şi vacanţa promisă, de altfel.

De-abia întoarsă la birou, s-a lăsat din nou copleşită de o tonă de lucruri şi dacă nu a uitat, cel puţin şi-a schimbat decizia de a pleca în vacanţă.

Luă primul dosar din grămadă şi-l deschise:

— Este afacerea Krevis contra Neman? Ah…

Parcurse rapid raportul, înainte să se oprească asupra unei fraze.

El pretindea că nu ştia nimic despre viitoarea demolare a imobilului, dar reprezentantul ministerului afirmă…

Căută o altă mapă din carton în dezordinea de pe birou şi scoase un alt proces-verbal.

— Sunt sigură că am citit undeva… A, iată. Secretara lui Reblovsky i-a spus că figura pe lista clădirilor condamnate. Să reţinem asta, Mandy.

Mandy îşi încrucişă braţele şi o privi cu atenţie.

— Măcar aţi dormit puţin?

În faţa Katherinei, ocupată să facă tot felul de adnotări într-un carnet, femeia renunţă.

— În sala de aşteptare se află un membru din consiliul de administraţie al societăţii Kally, reluă femeia. Vrea să vă vorbească în legătură cu o fuziune de societăţi. Pe linia doi este la telefon un ziarist de la Denver Star. Întreabă dacă aţi fi dispusă să le furnizaţi câteva informaţii despre escrocul acela care vinde persoanelor în vârstă

poliţe false de asigurare. Ar vrea să-şi avertizeze cititorii…

— Este o idee bună!

Katherine ridică receptorul, în timp ce Mandy îi scria câteva cuvinte pe un colţ de hârtie. „Pe linia cealaltă vă caută Iris. Îi spun că o veţi suna mai târziu”.

Katherine aprobă din cap şi îşi continuă conversaţia cu jurnalistul.

Trei ore mai târziu, dădu din întâmplare peste mesajul lui Mandy, de care uitase complet, şi formă imediat numărul surorii ei. Când aceasta îi răspunse, cu vocea ei veselă şi plină de căldură, Katerine surâse şi se instală mai comod în fotoliul de piele, gata pentru o discuţie plăcută.

Iris era una din acele femei născute să răspândească în jurul lor bucurie şi confort. Era asemenea soarelui, a florilor şi a aerului curat din munţii din Colorado. Pentru Katerine nu era doar sora iubită ci şi cea mai bună prietenă. Chiar şi atunci când exagera ca o cloşcă grijulie, ceea ce era, de fapt, la ea, a doua natură.

— Continui să te ucizi muncind fără odihnă, îi spuse Iris, îngrijorată. De câte ori te-am invitat să vii să petreci puţin timp cu mine? Ai nevoie de odihnă, Kat. Nu ai nicio scuză. Kodiak e la câteva ore cu maşina de Denver.

— Ştiu, draga mea, dar am mult de lucru. Ce s-ar alege de cabinetul meu dacă aş pleca de câte ori aş avea chef? Nu pot să le fac asta clienţilor mei. Dar să vorbim mai bine de afacerile tale. Cum te descurci?

— Afacerile mele? întrebă, după o scurtă pauză, Iris.

Tonul ei trăda o oarecare şovăială, ca a copiilor prinşi cu mâna în borcanul cu dulceaţă.

Cel de-al şaselea simţ al Katherinei o alertă imediat.

— Da, afacerile tale. Hotelul tău. Cum te descurci financiar? Nu a putrezit niciun parchet, în ultimul timp? Sau, nu cumva acoperişul?

— Deloc, totul e bine. Nu încerca să eviţi discuţia. Pentru mine, tu eşti un motiv serios de îngrijorare. Sunt sigură că n-ai mâncat decent de mult. Probabil că înghiţi sandvişuri, între două şedinţe…

— Ai lume? Rezervări? o întrerupse Katherine, nu atât ca să evite o nouă predică, dar mai ales ca să descopere motivele atitudinii evazive ale surorii ei.

— E aglomeraţie. Şi tu, îţi faci timp să dormi noaptea?

— Evident. Eşti tot la limită, cu banca? De ce refuzi ajutorul meu?

— Kat, nu pentru asta te-am sunat, se impacientă Iris.

— Ai făcut bine că ai înlocuit ţevile instalaţiilor? insistă, Katherine.

— Bineînţeles. Nu suferea amânare.

— Cât ai plătit pentru asta? Ai făcut un nou împrumut?

— Kat. Sunt sora ta, nu un martor recalcitrant. Oricear fi, asociatul meu se ocupă de asta…

— Asociatul tău?

Asta era. Ea se oferise de multe ori s-o împrumute cu bani, dar sora ei o refuzase mereu.

Acum, Iris se simţea vinovată că a apelat la altcineva.

— Ce asociat?

Urmă un nou moment de tăcere, apoi Iris îşi drese glasul.

— J.D. MacLean.

Numele căzu între ele cu fluturarea aeriană a unei batiste de dantelă care aterizează pe trotuar. Avu, totuşi, efectul unei bombe.

— J.D. MacLean, repetă Katherine, temându-se că n-a auzit bine.

O cuprinse o furie oarbă.

— Dar e un adevărat rechin. Ai semnat actele?

Sora ei ezită puţin, apoi îi răspunse ferm.

— Da, am semnat. Suntem asociaţi, mi-a dat destui bani ca să-mi pot şterge datoriile şi se ocupă de contabilitate.

Katherine îşi trecu o mână pe faţa golită de sânge. J.D. pusese mâna pe biata ei soră.

— De ce n-ai apelat la mine? exclamă cu mânie şi cu

oarecare ciudă.

— Te rog, Kat, nu te supăra. Ştii că-mi place să mă ocup eu însămi de afacerile mele. Tu… Cu tine e puţin…

Tânăra se opri, căutându-şi cuvintele ca să nu-şi jignească sora.

— Tu te-ai fi ocupat de tot, iar eu aş fi avut impresia că nu mai controlez nimic, lucrurile ar fi scăpat de sub control. Te rog, încearcă să mă înţelegi.

— Ei bine, dar de ce el, de ce J.D? Te va devora, pur şi simplu.

Iris pufni în râs.

— Ce-ţi închipui? J.D. este absolut corect şi am încredere totală în el. Pentru că-ţi petreci tot timpul cu criminali, vezi răul peste tot, Kat dragă.

— Văd răul acolo unde este, Iris, îi răspunse aceasta, ostenită.

Îşi reaminti figura batjocoritoare a lui J.D. de la aeroport. Triumfa, bădăranul. Ştia precis că vestea acestei asocieri o va înfuria teribil. Era o provocare clară. Ei bine, nu se va eschiva. Va ridica mănusa. Vrea război? o să vadă el…

— Atunci, vii să mă vezi? se auzi vocea lui Iris de la celălalt capăt al firului. Îmi doresc foarte tare să-ţi arăt transformările pe care le-am făcut. Şi apoi, am o groază de proiecte…

— Iris, o întrerupse sora ei, sunt căutată pe cealaltă linie. Îmi pare rău. Te sun eu. O clipă mai târziu, când pusese telefonul jos, fierbea. J.D. pusese mâna pe Iris şi-i acaparase hotelul care se prăbuşea.

Vestea aceasta îi dădea palpitaţii.

Se ridică, îşi aruncă pantofii şi începu să facă ture prin biroul ei mare.

De fapt, prin sora ei, o viza pe ea. Nu avea nicio îndoială. Fie. J.D. MacLean n-o speria, oricât făcea pe grozavul. Dar nu va accepta niciodată ca naiva ei Iris să fie amestecată în această vendetă. Trebuia să acţioneze. Cât se poate de repede. Se duse la telefon şi obţinu imediat, prin serviciul de informaţii al oraşului, numărul de telefon

de la MacLean Transports & Investments. Apoi, după ce a trecut peste patru rânduri de secretare, a reuşit să pătrundă în vizuina lupului.

— MacLean la telefon.

— Tot pe cei slabi, fără apărare îi ataci şi acum? îl întrebă Katherine, apăsând pe butonul microfonului.

La celălalt capăt al firului se făcu linişte, iar tânăra femeie îşi putu imagina cu uşurinţă surâsul sarcastic al interlocutorului ei.

— Te referi la Iris, bineînţeles, îi răspunse într-un târziu. Aşteptam telefonul tău, Katherine.

Vocea gravă şi oarecum aspră a lui J.D. invada încăperea, cu o notă de aroganţă tocmai potrivită ca să întindă şi mai mult nervii şi aşa întinşi ai femeii.

— Iris n-ar fi trebuit să apeleze la tine.

Aş fi putut s-o ajut eu.

— Poate, dar tu ai fi luat imediat conducerea operaţiunilor şi ea s-ar fi simţit exclusă din propria afacere.

— Şi tu ai sărit în ajutorul ei doar ca să-i permiţi să-şi afirme independenţa?

— Absolut, răspunse el, fără să renunţe la calmul lui. Ce alt motiv aş fi putut avea?

— Ce vrei, J.D? Ce preţ trebuie să plătesc ca să mă laşi în pace?

— Nu am timp să vorbesc despre asta acum. Sunt în plină şedinţă şi nu am nicio clipă liberă înainte de ora nouă, în seara asta. Vino să mă vezi atunci.

Fără să mai adauge nimic, J.D. Întrerupse convorbirea, iar Katherine încremeni, cu ochii la telefon şi lividă la faţă. Recunoştea metodele lui J.D. Dând primele lovituri, avea întotdeauna grijă să fie în avantaj. Era deja în avantaj, pentru că ea nu-i ghicise adevăratele intenţii. Ori, pentru a combate şi a hărţui un duşman, trebuia să ştii absolut totul despre el, până şi ce are în burtă.

Îşi impuse să respire adânc de câteva ori, până ce calmul care o cuprindea treptat împrăştie furtuna care-i fierbea în inimă şi în suflet.

— La ora nouă, MacLean. Şi, crede-mă, va fi o bătălie lungă.

Era acolo: frumoasă şi distantă, într-un costum taior cu pantalon din crepdesin de culoarea fildeşului, cu părul ei blond, lung, acoperindu-i umerii, cu privirea rece a ochilor ei cenuşii, cu o ostilitate evidentă.

Iar J.D. a fost nevoit să facă apel la toate puterile lui ca să se stăpânească, să nu tremure ca un adolescent.

— Vrei să bei ceva? o întrebă îndreptându-se către barul care se afla în celălalt capăt al camerei imense care îi servea de birou.

— Am venit să vorbesc despre sora mea, nu să facem schimb de mondenităţi, îi răspunse ea, aspru şi sec.

— Draga mea, nimic nu e mai potrivit, după o zi lungă de trudă, ca un pahar de whisky. Te calmează imediat.

Turnă un deget de Jack Daniel’s într-un pahar de cristal, adăugă două cuburi de gheaţă şi se întoarse către ea.

— Ia loc, te rog, îi spuse arătându-i canapelele largi, din piele.

Katherine se supuse, stând picior peste picior. Degetele ei băteau într-unul din genunchi, dar acesta era singurul gest care-i trăda indispoziţia. Cu spatele drept, capul sus şi privirea directă, părea asemenea unei zeiţe a războiului, pornită pe calea ostilităţilor. J.D. Îşi sorbea încet whiskyul studiind-o cu coada ochiului. Nicio altă femeie nu trezise vreodată în el o asemenea explozie de sentimente contradictorii. Încerca faţă de ea o ură cu atât mai violentă cu cât avea înfăţişarea unei iubiri care se născuse moartă, o dragoste pe care el o sugrumase cu propriile mâini. O alungase pe Katherine din viaţa lui şi, o dată dispărută, fusese cuprins de o disperare fără sfârşit. Câte sticle de alcool înghiţise, în speranţa deşartă că va îneca amintirea trăsăturilor ei angelice? Pentru toată această suferinţă, voia s-o facă acum să plătească; pentru cuvintele teribile pe care i le aruncase în faţă, când, şase ani mai târziu, s-au revăzut; pentru râsul ei sarcastic; pentru dispreţul şi

violenţa cu care încercase să murdărească trecătoarea dar frumoasa lor poveste de dragoste; pentru uşurinţa şi indiferenţa care o împinseseră în braţele altui bărbat, mai bogat şi mai puternic decât el.

O să plătească pentru toate acestea. Şi pentru că sora ei Iris era singurul ei punct slab, singurul defect al carapacei care o proteja, va folosi această momeală, ca s-o facă să cadă în cursa răzbunării lui.

Se îndreptă lent către ea şi se aşeză pe cealaltă canapea, în faţa ei.

— Eşti mai frumoasă ca niciodată, îi zise încet.

Katherine îşi strânse buzele.

— Cât vrei ca să renunţi la partea ta din afacerea lui Iris, J.D?

— Nici tu, nici toţi banii tăi Kelly n-ar putea să-mi plătească ceea ce vreau, Katherine.

— Ce joc e ăsta, de fapt? De ce Iris? Pe mine mă vrei, nu-i aşa? Las-o pe ea în pace, spune-mi cât vrei pentru răscumpărarea părţii tale, şi să ne reglăm conturile între noi.

— Nu sunt sigur că lui Iris i-ar plăcea să te audă că o tratezi ca pe o fetiţă neajutorată. Sincer, draga mea, cred că îţi subestimezi sora şi înţeleg acum mai bine de ce refuză să te lase să-ţi vâri nasul drăgălaş în afacerile ei. Nu crezi că a venit clipa s-o laşi să-şi ia propriile decizii şi să zboare cu propriile ei aripi?

— Cum ar putea să zboare singură când tocmai s-a aruncat în ghearele unui vultur? exclamă, pradă unei mânii surde.

J.D. avu un râs răguşit care acţionă asupra Katherinei asemenea unei descărcări electrice.

— Imaginea este grăitoare, dar nejustificată, îngerul meu, replică cu un aer insolent, bărbatul. Ţin mult la Iris şi n-am deloc intenţia să-i fac rău. De altfel, nu am obiceiul să-mi prejudiciez asociaţii. S-ar fi aflat, dacă aş fi fost un afacerist necinstit. Sunt destui oameni pe care reuşita mea exemplară îi deranjează.

— Atunci, dovedeşte-mi buna ta credinţă şi vinde-mi

partea ta din afacerea lui Iris. îl voi trimite pe reprezentantul meu ca să rezolvaţi împreună această treabă.

— Puteţi să vă duceţi dracului, tu, cu banii tăi şi împuternicitul tău, declară J.D. cu un calm care dezminţea fulgerele din ochii lui. M-am angajat faţă de Iris şi nimeni şi nimic nu mă poate convinge s-o abandonez.

Katherine sări în picioare.

— Îţi interzic să te amesteci între mine şi sora mea. Nu te vreau în calea mea…

— Sunt în drumul tău, fie că-ţi place, fie că nu, Katherine.

Clătină din cap, înainte de a continua:

— Nu suporţi să nu controlezi totul, nu-i aşa? La tine, totul e ori negru ori alb, nu e cale de mijloc. Există cei buni şi cei răi şi între ei golul, nimic altceva. Nu-ţi poţi închipui, nici măcar o clipă, că aş putea fi sincer interesat de sora ta.

Katherine izbucni într-un râs dispreţuitor.

— Mă crezi o începătoare? Nu ştiu exact care sunt intenţiile tale în această afacere, dar nu e nimic filantropic, sunt sigură de asta. Tu ai ce ai cu mine şi te foloseşti de Iris ca să mă distrugi. E revoltător şi laş

J.D. lăsă pe masă paharul, se ridică la rândul lui şi se îndreptă spre fereastra imensă care se deschidea spre oraş. Trebuia neapărat să-şi păstreze sângele rece. Nu era momentul să piardă avantajele pe care le câştigase în această confruntare. Evident, Katherine presimţise motivele profunde care îl determinau să acţioneze astfel. Totuşi, tabloul nu era chiar atât de negru cum îl descrisese ea.

Întâmplarea o plasase pe Iris în drumul lui şi chiar ea a fost cea care a avansat ideea unei asocieri. J.D. căuta, pe-atunci, un refugiu în munţi pentru el şi nepotul lui. Casa mare şi dărăpănată a lui Iris, cuibărită cu dependenţele ei, în mijlocul unui decor natural, i se păruse soluţia ideală. Puţin câte puţin, ideea răzbunării, pe care o întreţinea de-atâţia ani, mai mult sau mai puţin conştient, se insinuase

în sufletul lui. Asociindu-se cu Iris, dădea mai multe lovituri dintr-odată. Ajuta o prietenă să iasă dintr-o situaţie financiară dificilă, găsea un adăpost pentru escapadele în munţi cu Travis şi, satisfacţie supremă, dădea peste nas duşmancei lui declarate, femeii care îi înveninase întreaga existenţă. Văzând reacţia Katherinei, s-ar părea că planul lui mergea mai bine decât sperase. Şi încă nu scosese sabia…

Se întoarse către interlocutoarea lui.

— Ascultă, înţeleg că te tulbură puţin această poveste. Va trebui totuşi să accepţi faptele, pentru că nu se va schimba nimic. Iris avea nevoie de banii mei, o iubesc mult şi sentimentul e reciproc. Îmi pare rău, dar nu-ţi rămâne decât să înghiţi gălusca şi să nu pui totul la inimă.

Se apropie de ea, privind-o batjocoritor.

— Eşti cumva geloasă? murmură el.

Nu-i scăpă frisonul care o străbătu pe Katherine din cap până în picioare şi mai făcu un pas spre ea. Aproape că o atingea, acum.

— Ştii la ce mă gândesc văzându-te astfel, învăluită în ură şi în mândrie? îmi amintesc de Escalibur, sabia regelui Arthur. Un singur om putea s-o smulgă din stânca în care era înfiptă.

Katherine izbucni în râs.

— Crezi că poţi să mă strângi cu uşa, J.D? Pentru asta ar trebui să fii la înălţimea…

Ultimele cuvinte îi muriră în gât, sufocate de buzele lui J.D., care le zdrobiră pe ale ei.

O prinse de ceafă cu o mână de fier şi cu cealaltă o făcu să se încovoaie spre el, ca o trestie îndoită de forţa vântului.

— Nu, râde Kat, îi spuse. O să te fac să-ţi înghiţi sarcasmele.

Erau acolo amândoi, fremătând de ură şi de confuzie, surprinşi să constate în ce măsură fiecare putea să-l facă să sufere pe celălalt.

Katherine, mai ales, trebui să facă un efort supraomenesc să nu fugă sau să se prăbuşească. Sângele îi

lovea tâmplele şi ea încerca să-şi reţină lacrimile care-i ardeau ochii. Simţea căldura lui J.D., îi vedea pieptul puternic ridicându-se în ritmul sacadat al respiraţiei, şi ghicea prezenţa talismanului apaş, sub cămaşa lui albastră.

Îl mai purta, deci, ca altă dată, pe un şiret de piele.

Revăzu deodată corpurile lor îmbrăţişate în lumina focului din şemineu şi piatra verde strălucind pe pieptul amantului ei. În avântul tandru al contopirii lor, talismanul lăsase o urmă adâncă pe sânul ei, şi J.D., remarcând-o, îşi pusese buzele pe locul acela, murmurând cuvinte de dragoste. Kat îl iubise, atunci i se dăruise trup şi suflet. El acceptase până când i se făcuse frică şi o gonise. Trecuseră douăzeci de ani, dar rana adâncă pe care o lăsase acest abandon, nu se închisese încă. Şi acum, el ameninţa s-o facă să aibă aceeaşi soartă şi pe dulcea şi tandra Iris. Nu asta a vrut să insinueze? Nu, nu putea să-şi lase sora să facă aceeaşi greşeală fatală.

Se dădu un pas înapoi şi se redresă calm.

— Trebuie să punem punct acestei farse chiar acum, J.D. Las-o pe Iris în pace. E prea generoasă şi inocentă ca să se poată măsura cu un sacal de talia ta.

J.D. ridică din umeri, cu falsă indiferenţă. Adevărul era că această întrevedere îl afecta mai mult decât îşi imaginase şi de-abia aştepta să-i pună capăt.

— Mingea e în terenul meu, dragul meu înger. Nu ai cum să împiedici asocierea noastră, doar dacă nu-ţi vei declara sora iresponsabilă, incapabilă să-şi conducă afacerile, ceea ce sunt convins că nu vei face vreodată.

Bărbatul surâse.

— Eşti la mâna mea.

Katherine se îndreptă spre canapea ca să-şi ia geanta. Dacă nu părăsea foarte repede încăperea şi atmosfera care domnea acolo, îşi va pierde şi puţinul sânge rece care îi mai rămăsese.

— Să nu-ţi închipui că ai câştigat, J.D. Nu sunt la mâna ta. Departe de asta. Nu te voi scăpa din ochi. O să-ţi supraveghez şi cele mai mici mişcări. La primul pas greşit

o să te fac să cazi atât de jos încât n-o să te mai ridici vreodată. Îţi dau un singur sfat: să nu încerci să-i faci rău lui Iris, vei regreta amarnic, până la sfârşitul vieţii.

Acestea fiind spuse, Katherine se întoarse pe tocurile ei înalte şi părăsi maiestuos încăperea, dreaptă, cu fruntea sus şi fără să-l privească.

J.D. O privi dispărând, abia reţinându-şi un suspin.

Sfârşitul primei runde. Era epuizat. De ce toate astea, Dumnezeule? La ce bun să-şi continue vendeta? La ce bun să-şi răsucească mereu cuţitul în rană?

Se lăsă să cadă pe canapea şi-şi goli, dintr-o singură înghiţitură, băutura din pahar.

Nu avea răspunsuri la toate aceste întrebări. Dar nicio forţă din lume n-ar putea să-l convingă să renunţe la răzbunarea lui, să abandoneze lupta. Îşi tot repeta, confuz, că era singura posibilitate ca să şi-o scoată din suflet şi din trup.

Această explicaţie nu-l satisfăcea decât pe jumătate, dar nu avea alta.

Capitolul 3

O săptămână mai târziu, Katherine sosi la Kodiak, pentru un concediu pe care se hotărâse în sfârşit să şi-l acorde.

Luându-şi câteva zile libere, la intervale de timp regulate, socotise că biroul ei de avocatură nu va avea de suferit prea mult; va putea să se odihnească şi mai ales să încerce s-o smulgă pe sora ei din ghearele lui J.D.

Avusese o insomnie cumplită după confruntarea lor. Se foise toată noaptea în pat, incapabilă să-şi găsească somnul pe care organismul ei epuizat îl cerea, totuşi. Cuvintele lui J.D. la adresa lui Iris îi răsunau tot timpul în cap, alimentându-i neliniştea.

Când reuşea în sfârşit să adoarmă, coşmaruri groaznice pline de hohotele de râs ale lui J.D. O umpleau de transpiraţie şi se trezea speriată.

În zori, luase deja o hotărâre. Trebuia neapărat să descopere motivele reale ale lui J.D. Trebuia să afle natura exactă a relaţiilor care îl legau de Iris. Se va duce, deci, la

sora ei. Doar o discuţie între patru ochi o putea ajuta să vadă totul mai clar. Nu-i mai rămânea decât să se organizeze. În cele câteva zile care urmară, îşi rezolvă toate afacerile curente, încredinţă dosarele care nu sufereau amânare unor confraţi şi le amână pe cele care puteau să mai aştepte. Ar fi putut să ia avionul, dar îşi dorea să traverseze superbele peisaje de munte de pe traseu. Porni deci la drum într-o după-amiază, după o ultimă dimineaţă petrecută la cabinet. Ajunse la sora ei în momentul în care ultimele raze de soare dispăreau în spatele munţilor.

Kodiak era exemplul perfect al oraşului pierdut în imensitatea Vestului. Ca în vechile westernuri, avea o stradă cu două sau trei magazine şi case. Clădirea mare, pe care Iris o transformase acum în pensiune, se găsea oarecum în spatele micii comunităţi, la câţiva kilometri de drumul principal. Renovată în spiritul epocii, îşi etala cornişele, verandele şi acoperişurile ascuţite, lăsând impresia că sfidează trecerea timpului. Ici şi colo, un ochi de cunoscător ar fi descoperit câteva semne neliniştitoare de degradare, dar, în ansamblul ei, se înfăţişa asemeni unei doamne maiestuoase drapată în şalurile ei de dantelă, instalată la poalele Munţilor Stâncoşi.

În vremurile bune ale minelor de argint din Colorado, acolo fusese un bordel de lux. Proprietara lui, celebra Madame Abigaelle LaRue Witehouse, lăsase o legendă ţesută din intrigi de dragoste, dueluri şi sânge. În regiune, încă se mai povestea în şoaptă că murise pentru că fusese iubită în acelaşi timp de doi bărbaţi puternici şi că nu ştiuse să aleagă.

Iris Dalton se îndrăgostise pe loc de clădire. După proaspătul ei divorţ, era încă fragilă şi căuta un motiv să trăiască, o întreprindere în care să investească trup şi suflet, şi o găsi în acest colţişor de munte, încărcat de istorie. Totul o încânta, fie că era vorba de arhitectura clădirii, de legenda care circula în jurul ei sau de mobilele vechi, uitate acolo, în mijlocul pânzelor de păianjen.

Ajutată de o doamnă în vârstă pe care toată lumea o

striga Granny şi ale cărei rădăcini erau adânc ancorate în pământul şi naşterea statului Colorado, Iris făcuse câteva reparaţii, fără să se atingă de aspectul general al clădirii. Un bărbat, încă mai bătrân decât Granny, se ocupa de instalaţii şi supraveghea echipele de ucenici care veneau adesea ca să pună mâna la lucru, ca să protejeze acest mic monument istoric. Această stranie şi heteroclită combinaţie de tineri şi mai puţin tineri vegheau, deci, pe cele zece hectare care se întindeau de la aleea principală care ducea la casă şi până în munţi.

Katherine surâsese adesea auzind-o pe sora ei vorbind cu dragoste şi exaltare de ceea ce ea nu se putea împiedica s-o numească o ruină. Dar de când J.D. se amestecase în afacerea ei şi pusese ochii pe naiva ei soră, surâsul Katherinei se transformase în grimasă. Venise să descopere dedesubturile acestei poveşti şi nu avea de gând să plece până ce nu va rezolva într-un mod satisfăcător situaţia.

Bucuroase că s-au reîntâlnit, cele două surori ocoliră, în prima seară, subiectul delicat al asocierii cu J.D.

Iris îşi instalase „orăşeanca”, cum îi plăcea s-o numească, într-una dintre cele mai frumoase camere din casă, şi Katherine se afundă cu plăcere în imensul pat cu baldachin. I se părea teribil de romantic să se întindă între coloanele de nuc ale acestui pat luxos şi să-şi imagineze scenele înflăcărate de dragoste care se succedaseră acolo. De altfel, toată clădirea respira acest parfum tulburător, iar Katherine, pentru prima oară după luni întregi de muncă, se predă cu voluptate lui Morfeu, uitându-şi grijile şi hărţuielile din sălile de judecată. Se trezi a doua zi, proaspătă ca un trandafir.

Din păcate, această stare delicioasă dispăru în clipa în care începu să verifice actele contabile ale surorii ei. Aşezată la masa mare de stejar din bucătărie, mângâiată de razele generoase ale soarelui, o privea consternată pe Iris, în timp ce aceasta îi descria sistemul fantastic pe care îl inventase ca să-şi înregistreze cheltuielile şi încasările. Sora ei nutrea o adevărată aversiune contra oricărui

instrument pe care tehnologia modernă îl punea la dispoziţia omului, în scopul lăudabil să-i uşureze viaţa. De ce să te împiedici de un calculator, când e suficient să înghesui facturile mari într-o cutie din fier alb pentru biscuiţi, iar pe cele mici într-o cutie de pantofi? În ceea ce priveşte documentul care legaliza asocierea cu J.D. MacLean, era atât de bine întocmit, încât nu putea fi atacat. În zadar l-a citit şi recitit Katherine, nu avea niciun defect.

Rezista cu greu dorinţei să-l facă bucăţi. În final se lăsă să cadă pe scaun, frecându-şi dezamăgită faţa, cu amândouă mâinile.

Iris o observa, neliniştită.

— Mă duc să mai pun o ceaşcă de cafea, îi spuse, ridicându-se. Cred că ai nevoie să mănânci mai mult. Eşti numai piele şi os, Kat dragă. Vrei o felie de chec?

— Nu, mulţumesc.

— Ia măcar un măr. E plin de vitamine.

Iris, trebuie să stăm foarte serios de vorbă despre decizia pe care ai luat-o. Cum ai putut să apelezi la J.D. fără să-mi spui? Nu m-am oferit, de zeci de ori, să te ajut? De ce el?

Iris puse cu grijă cele două ceşti aburinde cu cafea şi se aşeză în faţa surorii ei.

— Am treizeci şi unu de ani, Kat, îi spuse ea ferm. Sunt mai mică decât tine, e adevărat, dar nu sunt mai puţin adultă. Ştii cât de tare m-a afectat ruptura de Mark. Nu mă mai interesa nimic şi dacă nu aş fi descoperit casa aceasta, aş fi eşuat complet. Acum am din nou un scop în viaţă. Sunt cu adevărat fericită, aici. Am nevoie să fiu stăpână pe acţiunile mele, am nevoie să ştiu că este proiectul meu. Dacă te-aş fi lăsat să te amesteci, ai fi luat conducerea operaţiunilor şi toate satisfacţiile mele personale s-ar fi pierdut în neant.

Făcu o pauză şi ridică o mână, ca şi cum dorea să prevină orice protest din partea Katherinei.

— Aveam probleme financiare, e adevărat, reluă ea. J.D. mi-a propus să le rezolv asociindu-ne şi am acceptat.

De fapt, eu am sugerat ideea acestui parteneriat. Ştiu că ţi-a fost greu să accepţi, dar am încredere în el. Iubeşte cu adevărat acest loc şi împreună vom transforma această ruină splendidă într-o pensiune unde oamenii îşi vor disputa rezervările, de la un an la altul. Vei vedea.

— Dar eşti în dezavantaj încă de la început. Nu vezi cât de dezechilibrată este relaţia voastră de afaceri? Nu te pricepi deloc la cifre sau la realităţile economice.

— Ei şi? Poate că nu am talent la cifre, dar sunt imbatabilă când e vorba să mă ocup de oameni, să-i primesc cu căldură, să le ofer o oază de calm şi de libertate. Din acest punct de vedere, J.D. şi cu mine suntem complementari.

— Îl cunoşti foarte puţin. Nu ştii de ce e în stare.

— Kat dragă, nu ai vrut să-mi spui ce s-a întâmplat, cândva, între voi. J.D. este la fel de tăcut, de îndată ce abordez acest subiect delicat. Nu voi mai insista, deci. Nu-ţi cer decât să accepţi situaţia. Crede-mă, nu am acţionat la întâmplare, ci după ce am reflectat profund. J.D. şi cu mine am vorbit mult despre casă şi despre ceea ce vrem să facem. Suntem de acord asupra tuturor punctelor şi îţi repet că am încredere deplină în el. Se ocupă de aspectul economic al afacerii şi mă lasă să conduc operaţiile din teren. Aranjamentul acesta ne convine perfect şi mi-ar plăcea să te destinzi puţin.

Tânăra femeie luă mâna surorii ei pe deasupra mesei şi o strânse uşor.

— Eşti încordată ca un arc, Katherine, îi spuse cu tandreţe. Ai slăbit, ai cearcăne şi nu te-am văzut niciodată atât de nervoasă. Sunt sincer îngrijorată pentru tine şi asta este singura mea problemă, în acest moment. De luni de zile încerc să te conving să vii să te odihneşti puţin şi acum, că eşti aici, îmi doresc să te destinzi, în sfârşit.

Katherine îşi plecă ochii, luptând cu lacrimile care ameninţau să apară. Cuvintele şi neliniştea surorii ei o făceau să-şi dea seama de vulnerabilitatea ei, ea, care se crezuse atât de puternică… Deodată, rolurile se inversaseră. Mezina devenea îngerul ei păzitor, iar ea nu-şi

dorea decât să se refugiese în dragostea sinceră şi binefăcătoare cu care o înconjura Iris.

— Kat, n-am avut intenţia să-ţi fac rău, asociindu-mă cu J.D., relua ea, grijulie. Este un lucru pe care vreau să-l fac singură, fără ajutorul tău. Chiar dacă voi face greşeli. Fiecare dintre noi a făcut greşeli, iar eu sunt gata să mi le asum pe ale mele. Îmi este absolut necesar să-mi iau viaţa în propriile mâini, Katherine. Înţelegi?

Aceasta îşi plecă privirile. Era prea obosită, prea epuizată nervos ca să poată gândi limpede. Avea nevoie de odihnă; avea nevoie să-şi recapete energia şi forţa. Când se va redresa, se va ocupa de J.D. MacLean. Putea să accepte că sora ei avea nevoie să fie independentă. În schimb, nu accepta niciodată ca instrumentul acestei independenţe să fie cel mai rău duşman al ei. O va scoate pe Iris de sub influenţa lui J.D., şi dacă va trebui, va merge până acolo încât îi va găsi un alt asociat.

Cele două femei îşi petrecură restul dimineţii făcând turul proprietăţii, spre marea plăcere a lui Iris. Casa ei mare şi veche, cu istoria ei, cu mobilierul ei autentic şi parfumul ei de scandal, nu dădea, adesea, impresia unui muzeu?

Grajdul nu a fost nici el ocolit, iar Katherine scrâşni din dinţi când Iris i-l prezentă pe Rio, superbul armăsar negru al lui J.D. Staulele alăturate adăposteau animale mai puţin nobile, dar mai potrivite cu locul, afirma Iris, cu umorul ei obişnuit. Era acolo o iapă gri şi patru catârci bătrâne, despre care femeia spuse că ar descinde direct din animalele care, la începutul secolului, erau folosite în minele de argint.

— Ei, ce zici? o întrebă Iris, luând-o în braţe, în timp ce se întorceau liniştite în casă.

Katherine îşi lăsă faţa în voia brizei acestei dimineţi de iunie, respiră cu plăcere aerul proaspăt şi viu al munţilor.

— E un loc minunat, recunoscu sincer.

Natura e frumoasă, iar casa are personalitate.

— Şi încă n-ai văzut nimic. Când vom face

transformările pe care le avem în vedere sunt sigură că se vor înghesui clienţii la porţi. J.D. crede că ar trebui să rebotezăm locul, referindu-ne la Abigaelle, să găsim un nume care să amintească de fantoma frumoasei noastre Madame. Ar fi un instrument de marketing foarte bun, nu crezi?

Katherine îndepărtă cu o lovitură de picior o bucată de lemn din calea lor, dorindu-şi în secret să poată să-l îndepărteze la fel de uşor şi pe J.D. din viaţa lor.

— Presupum că adoră portretul doamnei în neglijeu, care se află în casă? murmură ea.

Iris izbucni în râs.

— Cum ai ghicit? Ştii că am găsit multe cufere pline cu îmbrăcăminte de epocă în pod? Fără să punem la socoteală neglijeurile şi desuurile de mătase. Unele dintre ele erau mâncate de molii, dar o mare parte dintre ele au rezistat timpului. Ai şi tu în cameră un astfel de cufăr.

— Cufărul acela mare de lângă fereastră? se arătă surprinsă Katherine. E plin cu vechituri?

— Da. Dar nu sunt vechituri. Nu am păstrat decât ce era în stare bună. Chiar le-am încercat şi eu de mai multe ori.

Figura lui Iris deveni visătoare.

— E ciudat, dar de îndată ce mă îmbrăcam cu ele, mă simţeam complet diferită. Ca şi cum toate aceste haine ar fi avut un suflet care trăieşte încă în ele.

Katherine îşi ridică ochii spre cer, exasperată, dar Iris nu glumea deloc.

— Te asigur că e adevărat. Sunt convinsă că fantoma Madamei Abigaelle LaRue Whithouse bântuie încă prin casa mea. Şi cum să fie altfel, dată fiind moartea violentă de care a avut parte. Şi apoi, asta ar explica zgomotele stranii pe care le aud adesea.

— Când vei înceta să crezi toate aceste scorneli de bunică? Nu există fantome în casa ta, aşa cum nu sunt portocale în aceşti meri. Casa este o ruină, iar fundaţiile în stare proastă şi toate trosniturile pe care le auzi sunt rezultatul legilor gravitaţiei şi nicidecum al prezenţei unei

fantome.

Iris îndepărtă argumentele prozaice ale surorii ei cu o ridicare energică din umeri.

— Nu ai niciun strop de romantism în suflet, Katherine, asta e problema ta. Şi dacă mie îmi place să cred că Abigaelle mai bântuie încă şi îşi aminteşte întâmplările tragice care au împins-o să se arunce între cei doi amanţi ai ei ca să-i protejeze de gloanţele care şi le trimiseseră, nu mă vei împiedica s-o fac.

Iris se întrerupse ca să respire, după lunga ei tiradă şi faţa ei se lumină imediat.

— Orice-ar fi, sunt sigură că te va fascina comoara din cufăr. Fă-ţi timp să te uiţi. De fapt, continuă ea schimbând subiectul cu un entuziasm şi o naturaleţe care o făceau irezistibilă, ţi-am spus că am intenţia să plantez bujori? Vreau mii de bujori în jurul casei. Roşii, roz, albi. Va fi încântător, nu-i aşa?

— Da, o aprobă tandru, sora ei. O idee excelentă.

Cele două surori îşi zâmbiră şi se întoarseră, braţ la braţ, spre marea şi frumoasa casă bântuită.

Sfârşitul după-amiezii o găsi pe Katherine în bucătărie făcând fursecuri, şi un parfum delicat de ciocolată umplea bucătăria când tânăra femeie auzi nişte strigăte de copil şi un lătrat de câine, de cealaltă parte a porţii grădinii.

Îşi şterse mâinile pe un şervet şi ieşi pe verandă. Descoperi un băieţel care nu avea mai mult de patru sau cinci ani.

Părul lui negru încadra o figură de unde ochii negri, umbriţi de gene lungi, împrăştiau o strălucire tulburătoare. Lângă picioarele lui era un căţeluş.

— Bună ziua, spuse Katherine, aplecându-se spre copil. Eu sunt Katherine. Tu cine eşti?

— Travis. El e Bubul.

— Bună ziua, Travis. Salut, Bubul.

Se ridică.

— Mă pregăteam să glasez nişte fursecuri. Nu vrei să mă ajuţi?

— Mda…

Băiatul nu se mişcă totuşi. O observa cu un aer grav şi atent.

— Eu sunt sora lui Iris. Probabil că ai sosit acum. Părinţii tăi nu sunt cu tine?

— Tatăl meu şi mama mea sunt în paradis. Dar îl am pe bunicul.

Katherine îşi simţi inima tremurând.

— Nu crezi că ar fi încântat să-i duci nişte prăjituri? Ştii, poţi intra în bucătărie şi cu Bubul.

— De acord.

După ce intrară, Katherine îi arătă chiuveta.

— Trebuie să te urci pe scăunel ca să te poţi spăla pe mâini. Apoi…

Dar Travis îşi dusese mânuţele la spate.

— Nu-mi place săpunul.

Katherine surâse şi-l sărută pe obrajii dolofani.

— Înţeleg.

Luă castronul cu glazură şi plimbă lingura în amestecul delicios, privindu-l pe băiat.

— Ce păcat, nu voi putea să te las să lingi castronul dacă nu te speli pe mâini. Eşti plin de pământ.

Acest argument păru să-l convingă şi câteva minute mai târziu îl privea lingând cu poftă castronul. Când termină de tăiat fursecurile, puse pe un şerveţel unul şi-l aşeză în faţa lui Travis.

— E bun? îl întrebă ea, după ce îl văzu înghiţind prima bucăţică.

Puştiul dădu entuziasmat din cap.

— Pot să-i dau şi lui Bubul o bucată?

— Sigur că da.

Katherine luă o farfurie şi o umplu cu prăjituri.

— Şi iată şi pentru bunicul tău. Poţi să i le duci imediat. Vrei să-mi spui ceva despre el?

— Da. Poppy este întotdeauna drăguţ cu mine şi, de multe ori când plâng noaptea, mă lasă să dorm cu el şi nu va permite să mi se întâmple ceva rău, vreodată.

Iris despături brusc cearşaful de bumbac şi-l întinse

pe patul pe care i-l pregătea lui Travis, în cabana care se afla lângă casa cea mare şi care adăpostise cândva numeroasele aventuri ale lui Abigaelle. În partea cealaltă a încăperii, J.D. fixa o pompă pentru aer într-un acvariu cu peşti roşii.

— Te înşeli, îi spunea tânăra femeie, Kat nu este atât de dură pe cât crezi tu. Dovada este că şi-a dedicat întreaga activitate profesională celor care au mai multă nevoie. Munceşte până la epuizare pentru apărarea cazurilor dificile, pe care alţii le refuză, nefiind îndeajuns de mediatizate. Crede-mă, este persoana cea mai generoasă pe care o cunosc.

J.D. Îi primi cuvintele cu un mormăit sceptic şi Iris se abţinu cu greu să nu izbucnească exasperată, încă o dată, că două persoane care se potrivesc perfect, după părerea ei, devin inabordabile când e vorba de celălalt.

J.D. era bărbatul ideal pentru Katherine. Nu numai fizicul lui sumbru şi tenebros se potrivea perfect cu blondul luminos, dar cam rece al surorii ei, dar şi temperamentul şi forţa necesară ca s-o scoată din cochilia în care se închisese după moartea lui Big Jim. Iris bănuia vag că, în urmă cu mulţi ani, fusese ceva între ei. Şi unul şi celălalt mai purtau încă urmele rănilor de-atunci, iar contradicţia actuală dintre ei era mult prea zgomotoasă ca să nu ascundă nişte sentimente profunde.

Graniţa dintre ură şi iubire este foarte subţire, adesea, iar Iris nu se putea împiedica să creadă că se iubeau cu pasiune, dar nu puteau sau nu voiau să recunoască, orbiţi încă de amintirile dureroase din trecutul lor comun. Când, în urmă cu câteva luni J.D. a ajuns la ea, Iris a interpretat această formidabilă coincidenţă ca pe un semn al destinului. J.D. căuta o căsuţă să se poată retrage cu nepotul lui, de câte ori ar fi avut chef să respire aerul proaspăt al munţilor.

Decorul idilic al bătrânei case l-a cucerit imediat şi aflând de dificultăţile ei financiare, s-a oferit imediat s-o ajute. Ideea unei asociaţii a prins treptat viaţă, spre marea uşurare a lui Iris, fericită să scape de partea financiară a

afacerii ei. Tot atunci i-a venit ideea unui plan prin care să-i împingă pe J.D. şi pe Katherine unul în braţele celuilalt. Reuşise în sfârşit să-i aducă pe amândoi aici, dar încercarea se anunţa dificilă. Erau încăpăţânaţi amândoi.

— Nu-ţi cer decât să-i dai o şansă, J.D., reluă ea în timp ce punea o faţă de pernă din bumbac alb. A primit foarte prost asocierea noastră şi nu vreau să-i provoc mai multe necazuri decât are deja.

Iris se redresă şi îşi privi cu ochii ei luminoşi, interlocutorul.

— Contez pe tine.

Înconjură patul şi se însenină la faţă când schimbă subiectul.

— Şi acum, vreau să-ţi aud ideile pentru atragerea clienţilor în micul nostru colţ de rai. Pariez că n-ai pierdut timpul de la ultima noastră întrevedere.

J.D. surâse învingător.

— Mica mea Iris, am atâtea idei, încât nici nu ştiu cu care să începem.

Travis luă o înghiţitură de lapte şi îşi şterse cu limba mustaţa albă care îi rămăsese deasupra buzei superioare.

— Mulţumesc, îi spuse în timp ce aşeza paharul pe masă.

— Pentru puţin, îi răspunse Katherine.

Ea luă farfuria pe care o pregătise pentru bunicul copilului, imaginându-şi tabloul înduioşător pe care trebuie să-l facă acest trio ciudat, format dintr-un bătrân, un băieţel brunet şi căţeluşul lui, numit Bubul.

— Săptămâna asta o să mai fac prăjituri. Îţi opresc şi ţie, de acord?

— De acord.

Îl privi dispărând cu prietenul lui urmându-l credincios şi surâse, înduioşată.

Ce puşti adorabil. Avea un fel special de a te privi, cu ochii lui mari, negri. Şi câtă seriozitate, ce putere avea în priviri. Se întrista brusc, gândindu-se la ce îi spusese. Un mic orfan pierdut în lume, neavându-l decât pe bunicul lui să-l iubească şi să-l crească. Viaţa poate fi uneori atât de

crudă…

Tocmai terminase de spălat vasele, când auzi telefonul sunând. Iris, care se întorsese între timp, răspunse, apoi veni la ea la bucătărie.

— Trebuie să merg până în sat, la Granny, îi spuse ea luându-şi un pulover. Nu stau mult. Vrei spaghete la cină?

— Bineînţeles. Până ce te întorci, cred că voi face o baie.

— Pe curând, îi spuse Iris şi se îndreptă cu mersul ei vioi şi uşor.

Katherine se retrase în camera ei.

Se întuneca şi hotărî să aprindă lumânările parfumate din sfeşnicele pe care Iris le-a împrăştiat în toate camerele bătrânei case. Era mult mai drăguţ decât cu lumina electrică. Apoi lăsă apa să curgă în vechea cadă din porţelan alb care, în spatele unui paravan chinezesc, trona, fixată pe nişte picioare în formă de gheare de pasăre. Câteva cristale de mare şi puţină spumă colorată o făcură să se scufunde cu voluptate în apa caldă.

În jurul ei, zgomotele surde ale casei creau o atmosferă ameţitoare, de mister, iar Katherine începu s-o înţeleagă pe Iris, cu bănuielile ei fantastice, legate de fantomele ei dragi.

Cel mai uşor curent de aer făcea să valseze pe pereţi umbre care dădeau viaţă motivelor demodate ale tapiseriei. Şi apoi, părea o cochetărie îndrăzneaţă să faci astfel baie, în camera ta, privindu-ţi patul mare cu baldachin şi neavând decât un paravan uşor, de mătase, care să te protejeze de eventualele priviri străine.

În colţul opus al camerei, o superbă oglindă îi întorcea imaginea unei femei tinere, cu părul blond, lung, şi căreia i se vedea, dintr-un ocean de spumă, doar gâtul delicat.

Katherine surâse satisfăcută imaginii ei reflectate în oglindă şi, în timp ce bulele de apă înspumată i se spărgeau delicios pe piele, îşi roti încet ochii gri în jurul camerei. Privirea îi poposi pe cufărul vechi despre care îi vorbise sora ei. Dintr-odată, îşi dori să-i exploreze

conţinutul şi, după ce mai savură câteva clipe plăcerea apei calde şi parfumate, cedă acestei neobişnuite pentru ea curiozităţi, ieşi din cada ei înfăşurată într-un prosop mare şi deschise cufărul.

Iris nu exagerase. Lada conţinea adevărate comori şi de îndată ce Katherine i-a ridicat capacul, arome de mosc şi paciuli au învăluit-o într-un nor gros de senzaţii ameţitoare.

Erau acolo pantofi din satin brodat, panglici din catifea, batiste din dantelă şi mănuşi cu nasturi delicaţi, din perle. Erau şi evantaie din fildeş sculptat sau din lemn preţios, piepteni din baga, mici poşete, închise cu catarame. O cutie destul de grea conţinea o oglindă în ramă cu mâner de argint şi bijuterii vechi. Dar Katherine descoperi, mai ales, toate accesoriile vestimentare indispensabile în viaţa unei dame de consumaţie de pe vremuri. Puţin ameţită de parfumurile degajate de aceste relicve ale unui trecut nu prea îndepărtat, Katherine desfăcu şi admiră corsete de diferite culori, cămăşi lungi care se mulau asemenea pielii, ciorapi foarte fini, cu jartiere şi portjartiere împodobite cu panglici înnebunitoare. Nimic nu lipsea din această panoplie perfectă şi Katherine cedă tentaţiei, îşi lăsă prosopul de baie să alunece şi se strecură într-o cămaşă din mătase neagră care se mula foşnind pe trupul ei zvelt, învăluindu-i perfect umerii, apoi sânii rotunzi, ca să cadă apoi până la glezne. Luă apoi un corset, tot negru, şi-l fixă pe talie, ţinându-şi respiraţia în timp ce trăgea din toate puterile de şireturile lui. Acţiunea se desfăşură cu destul efort şi Katherine înţelese acum de ce majoritatea femeilor din epoca aceea nu se puteau îmbrăca fără ajutorul unei cameriste.

Îşi trase în picioare o pereche de ciorapi din mătase pe care îi fixă cu nişte jartiere ornate cu dantele roşii. O pereche de pantofi ornaţi cu bucle de strasuri îi completă toaleta şi putu, în sfârşit, să aprecieze rezultatul atâtor eforturi, în oglindă.

După câteva clipe, se întoarse la cufăr şi răscoli în

cutia cu bijuterii, de unde alese nişte cercei, o picătură neagră de smoală, cu care îşi împodobi lobul urechii. Îşi ridică părul în creştetul capului, strângându-l într-un coc lejer, din care scăpară câteva şuviţe blonde, uşor încreţite de aburii din baie, îşi fixă coafura cu un pieptene şi se întoarse spre oglindă, unde se contemplă îndelung.

Imaginea femeii, atât de apropiate şi totuşi atât de distante, o tulbură profund, trezind în ea amintirea unor sentimente pe care le crezuse uitate, şterse pentru totdeauna.

În aceşti ultimi ani, viaţa ei nu însemnase decât o înşiruire de zile consacrate doar muncii. Moartea lui Jim exclusese orice senzualitate. Dar amintirile de-acum veneau dintr-un trecut mult mai depărtat. Într-o perioadă când, tânără fiind, descoperise dragostea în braţele unui bărbat care a marcat-o cu un fier roşu pe veci. Big Jim fusese un soţ atent şi iubitor, un amant tandru şi prevenitor, dar nu regăsise niciodată cu el explozia de plăcere cunoscută lângă J.D.

O ciocănitură în uşă o smulse din întoarcerea aceasta dureroasă în timp. Se întoarse şi, convinsă că va găsi în prag silueta familiară a surorii ei, tresări violent.

Privirea întunecată a lui J.D. alunecă pe corpul ei, ca o mângâiere lungă şi lentă.

— Ce tablou fermecător, murmură el cu voce gravă.

Capitolul 4

Katherine încremeni, cu gura căscată şi ochii fixaţi pe apariţia din uşă.

Era rezultatul imaginaţiei sale?

Invocând amintiri din alte vremuri, declanşase puteri diavoleşti?

Dar nu, nu visa. J.D. chiar era în faţa ei, îmbrăcat aşa cum îl văzuse adesea, cu o cămaşă de bumbac, blugi uzaţi şi cizme de cowboy. În faţa acestei fantome ivite din trecut, resimţise cu o violenţă şi acuitate fără echivoc, senzaţiile încercate de ea pe când era o tânără romantică. Părea complet ameţită. Mâinile, degetele îi tremurau de dorinţă să atingă din nou conturul acestui corp de bărbat, atât de

puternic încât părea sculptat în stâncă.

J.D…

J.D. şi frumuseţea lui tenebroasă, îndulcită de genele lungi, negre, care tiveau o privire de jeratic.

J.D., a cărui figură cu tenul mat păstrase aerul acela de nobleţe puţin sălbatică pe care îl moştenise de la strămoşii lui apaşi.

În lumina magică a lumânărilor, efectele timpului se estompaseră, ridurile săpate la colţurile ochilor aproape că dispăruseră şi doar câteva şuviţe argintii şi cuta mai pronunţată de la gură mai trădau trecerea necruţătoare a timpului. Târâtă între trecut şi prezent, Katherine lupta ca să nu fie complet aruncată înapoi, în noaptea aceea fatidică în care făcuse dragoste cu J.D. pentru prima şi singura dată. Descumpănită de prezenţa neaşteptată şi tulburătoare a vechiului ei amant, ar fi clacat cu siguranţă, dacă nu i s-ar fi părut că vede în ochii lui o licărire ironică. Nu a fost nevoie de mai mult ca să sfâşie voalul straniu care-i învăluise pentru o clipă sufletul. Evaluă just situaţia şi îşi regăsi brusc aplombul, cu capul sus şi umerii drepţi.

Farmecul fusese rupt.

Katherine Dalton Kelly se întoarse în lumea reală.

În ceea ce-l privea, dincolo de înfăţişarea lui degajată şi indolentă, J.D. O pândea.

În afară de socul pe care îl avusese văzând-o învăluită în desuurile acelea înnebunitoare, ghicise că în ea fierbeau dorinţe contradictorii. O bănuia tulburată, confuză, dar ignora motivele acestei stări, neobişnuite la ea. O cunoştea bine sau cel puţin aşa credea, o ştia rece şi dură asemenea diamantului brut. De tânără avusese un temperament deosebit. Forţa voinţei ei nu era egalată decât de hotărârea să nu arate nici cea mai mică slăbiciune. Se voia distantă, inaccesibilă inabordabilă, şi chiar era. Şi totuşi, văzând-o acolo, atât de frumoasă, cu ovalul perfect al feţei luminat dulce de strălucirea lumânărilor, cu ochii ei cenuşiii care ascundeau gânduri pe care el nu le ştia, J.D. şi-o imagina vulnerabilă.

Din păcate, clipa ei de slăbiciune a trecut prea

repede ca J.D. să-i acorde cea mai mică importanţă.

Ea se redresase deja, iar privirea ei avea din nou sclipiri metalice.

— Ce căutaţi în camera mea? îl întrebă cu un ton de regină. Vă ordon să ieşiţi imediat.

Bărbatul ridică dispreţuitor o sprânceană, aceasta însemnând că nu a fost deloc impresionat de conduita ei autoritară.

— Draga mea Kat, doar tu poţi să faci pe marea doamnă şi să adopţi atitudinea asta ultragiată, într-o astfel de ţinută.

Înainte de a continua, pe buzele lui apăru un surâs sardonic.

— Şi, de altfel, găsesc foarte nepoliticos să mă goneşti când am venit special pentru tine.

— După întâlnirea din Denver, n-ai putut să te abţii de la plăcerea de a-mi flutura pe sub nas dovada clară a asocierii cu Iris, nu-i aşa?

— Tocmai încercam să mă port ca un vecin prietenos. Probabil că Iris a omis să-ţi spună că în vara asta, Travis şi cu mine vom ocupa cabana lui Abigaelle.

Katherine se încruntă imperceptibil. Ce urmărea sora ei?

Tenul închis la culoare al lui Travis îi reveni dintr-odată în minte, alungând-o pe Iris şi manevrele ei machiavelice. Cum de n-a remarcat asemănarea băiatului cu J.D?

Dintr-odată, şi-a dat seama ce bine semănau cei doi. Deci, J.D. avea un băiat? Dar puştiul îi vorbise despre bunicul lui…

— Travis?

— L-ai întâlnit mai devreme.

Făcu o pauză şi adăugă cu amărăciune:

— Este fiul lui Daisy

— Am aflat despre accident, murmură Katherine. Îmi pare rău.

Amintirea lui Daisy se strecură între ei, târându-i într-o perioadă când micuţa nu avea decât şase luni.

Katherine se revăzu instalată într-un fotoliubalansoar, cu bebeluşul adormit în braţe, într-o seară când J.D. se întorsese mai târziu ca de obicei. Se apropiase de acest tablou încântător şi, aplecându-se cu tandreţe spre ele, murmurase:

— E vreun locsor şi pentru mine?

Katherine, pe jumătate adormită, îşi strecurase braţul în jurul gâtului lui şi o căldură dulce îi cuprinsese pe amândoi, anunţând dorinţa care, curând, îi va împinge într-un vârtej de pasiuni.

Katherine se strădui să revină la realitate, surprinzând privirea stranie a lui J.D.

Parcă stătea la pândă. Ce spera? Compasiune? Chiar dacă ar simţi, nu ar mărturisi-o niciodată. Nu voia să simtă pentru el decât ura hrănită timp de atâţia ani. Această ură care urca în valuri de câte ori îşi amintea modul în care o exclusese din viaţa lui şi a lui Daisy. Cum a putut s-o alunge astfel? Nu ştia că ar fi fost în stare să înfrunte o lume întreagă, doar ca să-i fie aproape? Deja intrase în gura lumii din orăşelul lor. Gospodinele virtuoase nu văzuseră cu ochi buni ca o tânără, care de-abia devenise majoră, să stea tot timpul în casa unui bărbat însurat şi tată de copil. Un bărbat pe care îl părăsise nevasta. De la început, pe seama lor circulaseră bârfele cele mai extravagante. Dar Katherine le ignorase cu demnitate demonstrând că era altfel decât toţi ceilalţi, încă de pe atunci. Şi totuşi, el o gonise, cu toate dovezile de dragoste pe care i le dăduse.

— J.D., pleacă imediat, repetă ea, din nou în prezent.

Dar acesta clătină din cap şi pătrunse în cameră.

— Nu voi pleca până nu punem anumite lucruri la punct, Kat. Travis este aici, îi sunt tutore şi nu vreau ca el să sufere. Bietul copil şi-a luat prea devreme porţia de tragedie. Nu trebuie să bănuiască nici cel mai mic conflict între noi. Doar o atmosferă senină, armonioasă, îl va ajuta să se liniştească, după pierderea pe care a suferit-o. Iris mi-a spus că ai intenţia să petreci mai mult timp vara asta aici şi am venit să mă asigur că viitoarea noastră

convieţuire se va desfăşura bine.

Bărbatul se opri la câţiva centimetri de interlocutoarea lui, care nu-şi putu reprima un tremur abia vizibil al genelor. În afară de acest semn de slăbiciune, reuşi să-şi păstreze sângele rece, neîngăduindu-şi nici măcar o nouă fluturare a pleoapelor.

Atâta stăpânire de sine îl înfurie pe J.D., care nu se putu abţine să nu remarce.

— Nu te atinge nimic, nu-i aşa? Tu chiar n-ai nevoie de nimeni. Domnişoara Perfecţiune, învăluită în orgoliul ei şi aplecată asupra cărţilor ei de drept, continuă să privească restul lumii de la înălţimea inaccesibilă a turnului ei de fildeş. E bine aşa?

Katherine îi înfruntă privirea rece destul de mult. Nu voia să cedeze. În picioare, unul în faţa celuilalt, atât de aproape că s-ar fi putut atinge, se angajară într-o luptă mută care le aducea o strălucire stranie în ochi.

Katherine fu nevoită să cedeze prima. Ce putea să facă împotriva asaltului necruţător al privirii aceleia de linx? Condusă de instinctul ei de supravieţuire, femeia îşi plecă pleoapele din nevoia imperioasă de a-şi proteja inima şi sufletul.

În mod straniu, această capitulare a ei, departe de a satisface orgoliul bărbatului, îl descumpăni. Când zări o lacrimă perlând genele plecate ale frumoasei lui partenere, se întrebă, dezorientat cum să acţioneze.

Cu părul ei bogat strâns în coc, dar încadrându-i figura cu câteva bucle rebele, cu umerii şi braţele goale, cu sânii de-abia acoperiţi de cămaşa de mătase, Katherine oferea un tablou care tulbură inima împietrită a lui J.D… Niciodată nu fusese mai frumoasă ca în clipa asta, când răspândea atâta feminitate şi fragilitate.

Dintr-odată, J.D. nu mai ştiu cum să reacţioneze. Nu prevăzuse o asemenea lovitură de teatru. Strategia răzbunării lui era construită pe ură şi ranchiună. Ca să continue s-o dispreţuiască pe Katherine, trebuia s-o creadă dură şi inabordabilă; trebuia să şi-o amintească drept cinica şi manipulatoarea care s-a jucat cu el, care şi-a

bătut joc de el şi de dragostea lui. Cu o reacredinţă de care era conştient, uitase că el era singurul responsabil pentru ruptura lor. Biet nebun sâcâit de dificultăţi şi responsabilităţi, nu reuşise să antreneze o tânără atât de veselă şi destinată unui viitor strălucit, în torentul unei vieţi dominate de necesităţile unui bebeluş şi de facturile neplătite. A preferat s-o smugă din viaţa lui aşa cum te debarasezi de un rău dureros, fără să înţeleagă că era prea târziu: Katherine îi intrase definitiv în suflet. Atunci, ca să supravieţuiască, a uitat-o. Îşi impusese să-şi amintească doar momentul în care îi anunţase căsătoria cu Jim Kelly, bărbatul ale cărui milioane puteau să-i ofere diamante. De-a lungul timpului, puţin câte puţin, îşi făcuse din amintirea ei imaginea unei păsări de pradă reci şi calculate. O mică Lolita care profitase de oboseala şi de situaţia lui grea, ca să-şi încerce puterea de seducţie. Doar în acest fel reuşise să nu se lase doborât de disperarea pe care i-o provocase despărţirea de ea. Nu-şi pierduse minţile datorită acestui subterfugiu. Mai mult: din dorinţa lui arzătoare, îşi extrăsese energia care l-a ajutat să-şi construiască imperiul financiar. Iar acum, ideea de a se confrunta cu o femeie puţin fragilă, l-a zăpăcit. Era pregătit să se dueleze cu o avocată redutabilă. Şi-o imaginase strânsă în taioare severe, simboluri ale reuşitei sale într-o societate unde banul şi puterea dominau raporturile dintre oameni, şi aceasta îi aţâţase şi mai mult ura. Căci în zadar îl tulbura încă aşa cum nicio femeie nu a ştiut vreodată să facă, ea rămânea aceea care se servise de el ca să câştige averea şi poziţia socială la care râvnise. Confruntat cu agresivitatea rece de care ea dăduse dovadă când s-au revăzut, ştia cum să acţioneze. Câtă vreme rămânea indestructibilă, putea să unelteasscă planuri ca s-o zdrobească, s-o distrugă şi să şi-o imagineze la picioarele lui. Putea chiar să împingă paradoxul până acolo încât să se enerveze când o vedea atât de sigură pe ea, retrasă în spatele unei faţade de nepătruns.

Dar toată această strategie s-a prăbuşit ca un castel de cărţi de joc, în clipa în care ea a manifestat un semn de

slăbiciune. J.D. se afla în situaţia autorului unei piese de teatru, dând replica actorului principal, dar observând că acesta nu-i mai recita dialogurile. Era pierdut. Speriat, chiar. Dar, mai ales, tulburat.

— Katherine, murmură el, cu glas pierdut.

Mâna lui, ca împinsă de propria voinţă, se apropie de faţa tinerei femei, ştergându-i lacrima cu o blândeţe care se transformă în mângâiere.

Înainte să-şi ridice ochii spre el, Katherine tresări, înfioratã.

Iris avea dreptate. Toate comorile lăsate în cuferele lui Abigaelle, aveau cu siguranţă puteri magice. De când s-a îmbrăcat cu desuurile acelea din alte vremuri, se simţea diferită. Amorţită parcă, invadată de o moleşeală delicioasă care îi anula orice combativitate. A încercat să lupte împotriva încântării de care era cuprinsă treptat, crezuse chiar că poate să rupă farmecul, dar se pare că efectul a fost contrar.

J.D. era acolo şi o învăluia într-o privire pe care nu i-o mai văzuse de mult. Regăsea în ea tandreţea şi dorinţa de altă dată, la care se adăuga o lumină necunoscută, aceea a neliniştii. Un fel de uimire în faţa unei situaţii pe care niciunul dintre ei n-o putea controla.

Dar, chiar voiau cu adevărat?

Pentru moment, era aplecată spre el, corpul palpitându-i delicios în aşteptarea inevitabilului, anticipând o nouă mângâiere, mai puternică, pe care o va savura din plin.

Pieptul ei palpita ademenitor sub mătasea neagră, şi J.D., tulburat, îşi lăsă privirea să întârzie pe sânii ei, imprimând un nou ritm respiraţiei Katherinei, un ritm mai rapid, mai sacadat, la care se adăuga şi propriul lui suflu, mai amplu şi mai puternic. Până când îi scăpă un suspin cam răguşit, care sparse brusc digul unei pasiuni zăgăzuite mult prea mult timp.

Căzură pur şi simplu unul în braţele celuilalt. J.D. Îşi strecură o mână în jurul taliei ei, iar cu cealaltă îi răsfiră părul blond. Buzele lor se căutau nerăbdătoare, iar în clipa

în care s-au găsit, parcă s-a clătinat întreg universul. Se agăţară unul de altul, pierduţi, nerăbdători, însufleţiţi de o pasiune sălbatică din care răzbătea amintirea instinctivă a îmbrăţişărilor trecute. Recunoscură mirosuri, gesturi pe care le crezuseră uitate de mult. Îşi amintiră dintr-odată: Katherine, umerii largi ai amantului ei, căldura acestui piept ferm la atingerea degetelor ei tremurătoare, tăria şoldurilor înguste, în timp ce se strângeau unul pe altul în braţe; J.D. rotunjimea unui sân, curba armonioasă a şoldurilor, dulceaţa mătăsoasă a pielii înroşite de dorinţă…

— Kat, murmură el, nu ai încetat nicio clipă să fii în mine…

Buzele lui alunecară de pe gâtul femeii până în locul de unde pornea decolteul, întârziind pe mătasea care îi acoperea sânii, îndepărtând-o uşor, ca să-i simtă pielea şi să se îmbete de parfumul ei.

— Nu am încetat nicio clipă să fiu cu tine, continuă el, cu o voce atât de răguşită încât de-abia şi-o recunoscu.

Bătăile dezordonate ale inimii lui se amestecau cu cele ale inimii Katherinei, şi acest concert de tobe îi dădea femeii impresia că participă la un ritual magic. Lumânările din sfeşnice palpitau în jurul camerei şi în timp ce mâinile lui J.D. deveneau tot mai insistente pe corpul ei, iar sărutările tot mai apăsate, în suflet i se contura o viziune stranie.

Tobele răsunau din ce în ce mai puternic, capul i se învârtea şi se văzu deodată tânăra vrăjită de privirile arzătoare ale unui bărbat, pe punctul de a fi sacrificată pe altarul minciunii şi vanităţii masculine.

Acest bărbat era J.D.

Iar tânăra naivă era ea de acum douăzeci de ani… Ea, astăzi o biată nebună, gata să facă aceeaşi greşeală.

Îngrozită de această trezire brutală la realitate, Katherine îşi respinse cu toată puterea duşmanul.

Uluit, acesta se clătină şi făcu un pas înapoi. Încruntat îşi studie partenera, fără să înţeleagă unde dispăruse fiinţa încântătoare care, pierdută delicios în braţele lui, i se oferea tremurând. În locul ei, în faţa lui se

afla dreaptă, o războinică înflăcărată ale cărei priviri păreau a-l trimite direct în iad.

— Crezi că mai poţi să abuzezi de mine ca altă dată? îl împroşcă femeia cu o voce plină de ură şi reproş. Uiţi un detaliu, J.D. MacLean, nu mai sunt prostuţa de atunci. Ai o părere prea bună despre tine dacă îşi închipui că o să mă convingi, folosindu-ţi farmecele, să renunţ la planul meu. Voi şti s-o conving pe Iris cât eşti de periculos şi de perfid. Să nu mai îndrăzneşti să te mai apropii de mine sau să mă mai atingi.

Acest discurs nu dură decât câteva secunde, dar răsună în urechile lui J.D. asemenea unui cuib de şerpi. Pe faţa lui, surpriza şi neînţelegerea se transformară foarte repede într-o turbare mută.

Cum putuse să fie atât de prost, încât să-şi închipuie că s-a schimbat? Era aceeaşi, gata să recurgă la orice stratagemă ca să-l aprindă ca pe un foc de artificii, ca apoi să-l zdrobească sub dispreţul ei.

— Văd că nu ţi-ai pierdut obiceiul să te schimbi după cum e mai convenabil pentru tine, o acuză el, îndesându-şi pumnii în buzunar.

Se înfruntară din priviri o clipă şi, dacă nu ar fi auzit în holul de la intrare vocile lui Iris şi Travis, niciunul n-ar fi putut să se stăpânească.

— Hei, ne-am întors.

Katherine de-abia a avut timp şi prezenţa de spirit să îmbrace un halat peste hainele ei ciudate, în timp ce J.D. O privea dispreţuitor.

Aproape imediat, Iris şi copilul apărură în pragul uşii.

Iris simţi tensiunea dintre ei şi aruncă o privire în cameră, înainte de a studia fără grabă feţele înroşite ale celor doi amanţi teribili.

Cu simţul ei de observaţie ascuţit, înregistră cufărul lui Abigaelle deschis lângă fereastră, ca şi condurii de satin pe care halatul Katherinei nu putea să-i ascundă.

Într-o clipă, îşi imagină cu precizie scena care tocmai avusese loc şi se feri să facă cel mai mic comentariu.

— Granny ne-a reţinut mai mult decât am prevăzut,

nu-i aşa Travis?

Copilul, descumpănit de figura întunecată a dragului de Poppy, care era mereu drăguţ şi senin, ca şi de Katherine, încruntată acum, dar care îl răsfăţase mai devreme cu nişte fursecuri grozave, clătină nesigur din cap, înainte de a se îndrepta spre bunicul lui.

— Mi-e foame, îi spuse luând imediat mâna pe care acesta i-o întindea.

— Şi mie, răspunse J.D. Începusem să mă întreb dacă nu te-a ascuns Granny într-unul din dulapurile ei cu dulciuri.

Copilul pufni în râs, mai liniştit.

— Deloc. Ştii, ea are un câine mare, care l-a speriat pe Bubul. În sfârşit, doar la începu. Păntru că, după aceea am făcut cunoştinţă şi ne-am jucat foarte bine împreună.

— Atât de bine, încât ne-a fost foarte greu să despărţim acest trio drăguţ, continuă Iris. Bun, spaghete pentru toată lumea? Sosul este făcut deja. Nu rămâne decât să fierb pastele. Travis, mă ajuţi să pun masa?

Puştiul îşi ridică ochii spre J.D. în aşteptarea consimţământului pe care acesta i-l dădu imediat. Surâzând, copilul ţopăi spre Iris şi o urmă vesel pe scara care ducea la parter.

J.D. şi Katherine rămaseră, din nou, faţă în faţă.

— Sfârşitul celei de-a doua runde, murmură J.D. tensionat. În seara asta ai câştigat tu, dar nu mi-am spus ultimul cuvânt. O să te îngenunchez, Katherine. Te vei supune sau te voi distruge.

Părăsi şi el camera.

Katherine aşteptă să dispară ca să se poată sprijini de una din coloanele patului.

Era la capătul puterilor. Dar mai ales îi era frică. Frică de J.D… Frică de influenţa pe care o avea asupra ei, frică de dorinţa lui de răzbunare. Frică de ea însăşi, poate că mai mult decât de orice altceva.

A înspăimântat-o slăbiciunea ei din seara asta. Dintr-odată, şi-a dat seama de influenţa uzurii timpului asupra rezistenţei omeneşti.

Tânăra a putut să-şi ascundă sentimentele când J.D. a gonit-o. Arborase atunci o figură senină, dispreţuitoare chiar. Întorsese situaţia în favoarea ei şi, cu inima zdrobită, dar capul sus, a mers mai departe. Astăzi, nu mai avea aceeaşi forţă.

Viaţa a înmuiat-o: singurătatea, luptele permanente din sălile de judecată, doliul după soţul care îi fusese şi cel mai bun prieten, toate acestea au uzat-o, lipsind-o de duritatea care o salvase odinioară.

Era obosită. Atât de obosită…

Din păcate, J.D. n-o va lăsa să se odihnească.

Era ca un blestem pentru ea. Îi stricase tinereţea. Îi bântuise toată viaţa. Şi acum, o ataca prin sora ei, prin liniştea ei sufletească.

Aşadar, nu se va sfârşi niciodată?

Capitolul 5

Două zile mai târziu, J.D. stătea pe veranda care se întindea în jurul casei mari. Aşezat comod într-un balansoar vechi, cu picioarele sprijinite nonşalant de balustrada de lemn sculptat, era imaginea perfectă a unui cowboy care aştepta ceva peripeţii care să-l scoată din starea de nepăsare şi linişte în care se afla. Cu alte cuvinte, căuta necazuri.

Răspunzătoare pentru starea lui bătăioasă, Katherine somnola într-un hamac, la câţiva metri de el.

J.D. se încruntă înainte de a lua un ziar mai vechi care era pe masă şi să recitească un articol de pe prima pagină, intitulat: „Îngerul justiţiar anihilează o reţea de concesiuni de maşini fantomă”.

Dacă ar fi trebuit să creadă termenii elogioşi ai articolului, Katherine, căci despre ea era vorba, denunţase activitatea unei bande de criminali foarte bine organizate, ale căror victime se trezeau vânzând, cu acte false, maşini furate şi uşor transformate.

Urma în termeni elogioşi, o descriere a „metodelor eficace şi expeditive” pe care avocata le-a folosit ca să-i ajute pe naivii pungăşiţi.

După părerea ziaristei, Katherine încercase să-şi

minimalizeze rolul în această afacere, neacceptând publicitatea decât pentru a-i avertiza pe cititori despre existenţa unor astfel de escrocherii. Îşi proteja viaţa particulară şi nu accepta să dea interviuri decât despre subiecte de utilitate publică.

J.D., perplex, dădu drumul ziarului din mână.

Trebuia să creadă oare concertul ăsta de laude?

După părerea tuturor, Katherine Dalton Kelly era mereu în luptă cu nedreptatea, apărându-ne de răufăcători şi sărind în ajutorul nefericiţilor care căzuseră în ghearele lor.

Astfel, rar treceau două sau trei săptămâni fără ca ziarele din Denver să anunţe noile ei isprăvi, o nouă bătălie angajată de avocată împotriva răufăcătorilor care erau gata să abuzeze de naivitatea concetăţenilor lor.

J.D. se înfuria de fiecare dată când citea ziarele.

Cum să-şi alunge amintirea Katherinei din minte, când îi vedea tot timpul poza sau numele în ziarul de dimineaţă? în acelaşi timp nu se putea împiedica să aprobe felul în care tânăra femeie îşi conducea viaţa şi munca. Trebuia să recunoască: avea ceva, un „nu ştiu ce” care impunea respect şi admiraţie.

Aruncând furios ziarul pe jos, J.D. se ridică şi se îndreptă hotărât spre hamac.

— Katherine, vreau să-ţi vorbesc, îi spuse.

Aceasta încerca să doarmă, după o noapte agitată şi bântuită tot de J.D., dar de data aceasta, în vis. Din acest motiv, îi scăpă un suspin exasperat în clipa în care îi auzi glasul.

— Nu acum, îi răspunse fără să deschidă ochii.

Să-l ia dracu’. N-o va lăsa niciodată în pace? Ce talent avea să apară în momentele cele mai nepotrivite. Nu-i va face jocul. Era aşezată confortabil în hamacul ei, la umbra unui copac pe care special îl alesese pentru coroana bogată care s-o ferească de razele arzătoare ale soarelui de după-amiază, iar amestecul unui parfum bărbătesc în mijlocul aromelor naturale din Colorado i se părea deplasată şi indezirabilă.

În realitate, prezenţa lui J.D. în viaţa ei era o adevărată tortură. Cum a îndrăznit, după tot acest timp, să-i apară din trecut şi să-i tulbure ordinea vieţii? Cum îndrăznise să trezească în ea dorinţă şi senzaţii pe care anii, uitarea şi indiferenţa ştiuseră să le adoarmă?

— Ba da, reluă nerăbdător, J.D. Acum.

Katherine strânse exasperată din dinţi.

Ei poftim, a reuşit.

Două minute mai devreme somnola, cu corpul şi sufletul prinse într-un fel de moleşeală apăsătoare.

Şi acum, sângele îi fierbea, furia îi înţepenise mâinile şi picioarele, trebuia să se abţină ca să nu-şi urle mânia şi frustrarea.

Oh, cât îl dispreţuia.

La rândul lui, J.D. observă, nu fără satisfacţie, primele semne ale intervenţiei lui intempestive, întipărite pe faţa ei.

Ştia foarte bine cât de riscant poate fi, dar nu ştia cum s-o provoace altfel.

— Vreau să-ţi vorbesc despre Travis, îi spuse, împingându-i cu putere hamacul până îi imprimă o balansare neplăcută.

Katherine se strâmbă abia vizibil şi deschise ochii. Ar fi mai bine să termine odată cu el. Dacă nu-i dădea atenţie, se va amesteca mereu şi-i va otrăvi până şi aerul pe care îl respira.

Se ridică uşor, punându-şi picioarele goale pe pământul acoperit cu muşchi.

— Te ascult, îi spuse cu răbdarea pe care i-o acorzi unor copii uşor înapoiaţi.

Îşi întinse silueta prelungă şi acoperită ispititor de blugi şi un tricou şi se plantă în faţa lui.

— Ei bine, ce ai atât de urgent să-mi spui, de a trebuit să-mi întrerupi siesta?

J.D. Îşi reprimă o grimasă.

— Trebuie să-ţi spun că te preferam în îmbrăcămintea fermecătoare de acum câteva seri, îi declară el cu un ton insinuant. Era atât de… sugestiv. Şi

apoi, îţi dădea un aer aproape omenesc.

Făcu un pas spre Katherine, care se dădu înapoi, aruncând fulgere ucigaşe din ochii ei cenuşii.

— Ce-ai zice dacă te-ai trezi urmărit de justiţie pentru hărţuire psihologică şi sexuală, J.D. MacLean? îi murmură cu crispare în glas. Nu am obiceiul să mă las deranjată de tipi ca tine.

— Aş zice că atâta atenţie din partea ta mă flatează. Dacă nu te-aş cunoaşte, aş zice că prezenţa mea nu te deranjează, ci te tulbură.

— Nu gândi prea mult, J.D., nu-ţi reuşeşte. Ziceai că vrei să-mi vorbeşti despre Travis.

— Într-adevăr.

Figura lui J.D. redeveni serioasă.

— Nepotul meu e sub influenţa farmecului tău otrăvitor. De două zile vorbeşte numai de tine şi părul tău blond care seamănă spune el, cu părul mamei lui. E pe punctul de a transfera asupra ta dragostea pentru Daisy şi asta mă sperie.

Se uită cu atenţie la ea, înainte de a continua:

— Nu vreau să sufere atât de curând după…

— Nici eu nu vreau, murmură cu blândeţe, Katherine. Din contră…

— În acest caz, lasă-l în pace, nu-l mai lua în braţe şi nu-l mai săruta tot timpul. Încearcă să te pui în locul lui, nu te mai gândi doar la tine. E un copil. Tocmai a suferit o pierdere tragică şi are o nevoie disperată de dragoste şi de semne de tandreţe. Dacă tu i le oferi, se va ataşa de tine. Îţi dai seama ce disperare îl va cuprinde când o să dispari din viaţa lui?

J.D. ridicase tonul şi tremura. Putea să suporte orice, era gata să înfrunte orice lovitură i-ar fi rezervat soarta, dar ideea că Travis va suferi din nou îl înnebunea.

Katherine îl ascultă cu atenţie. O uluiră pasiunea din glasul lui şi dragostea pentru Travis. N-ar fi trebuit să fie surprinsă.

Odinioară, J.D. demonstrase că e dispus la orice sacrificiu pentru nevoile bebeluşului care îi rămăsese.

În vremea aceea nu avea niciun ban, luptând în fiecare clipă să-şi menţină pe linia de plutire mica lui afacere, după plecarea brutală a soţiei sale. Nu avea deloc timp să stea cu Daisy, era foarte trist din această cauză, conştient că nu-şi îndeplineşte îndatoririle de tată.

Astăzi era bogat, banii nu mai constituiau o problemă pentru el, şi părea decis să se bată ca un leu pentru a proteja echilibrul fragil al lui Travis.

Această descoperire o obligă pe Katherine să se gândească la motivele pentru care se ataşase ea de acest copil. La început, nu a ştiut de ce. Apoi a aflat de înrudirea lui cu J.D. şi ochii ei, inima, au recunoscut asemănarea lor tulburătoare.

Era doar o asemănare fizică şi atât.

J.D. O trădase, o gonise. Niciodată nu avusese nevoie de ea. Chiar şi scum, revenise în viaţa ei doar ca s-o deranjeze.

Travis, din contră, ridicase spre ea o privire întunecată şi în ochii aceia, prea gravi pentru figura lui micuţă de copil, dar care erau tocmai ochii lui J.D., Katherine recunoscuse tandreţea celor care sunt gata să dea totul pentru a primi foarte puţin în schimb.

În timpul acestor două zile, Travis era tot timpul pe urmele ei, iar Katherine se obişnuise cu apariţiile lui neaşteptate. Îşi arunca braţele durdulii în jurul gâtului ei, iar femeia îl lua în braţe şi îl ţinea strâns lângă ea, găsind în aceste momente furate o fericire şi o linişte pe care şi le ascundea în suflet, în colţul acela în care păstra amintirile despre Daisy. Iar acum, J.D. Îi distrugea visul nevinovat. De data aceasta, el avea fără îndoială dreptate. Travis era vulnerabil. Dacă îi va permite să se ataşeze de ea, copilul va suferi mai târziu. Dar oare, nu era şi reciproca valabilă? Nu va suferi şi ea?

Katherine nu putu să-şi reţină un suspin şi se uită cu atenţie la J.D. Surprinse din nou pe faţa lui aerul acela de vânător la panda, ca şi cum ar aştepta ceva de la ea. Dar ce? Nu-i luase deja totul? Nu-i distrusese toată încrederea, dragostea şi bucuria de a trăi, cu mulţi ani în urmă? îi

interzicea chiar să-şi manifeste un sentiment matern pe care, până la sosirea lui Travis, îl crezuse stins.

Ce mai voia?

— Îmi pare rău, murmură ea. Travis îmi aminteşte de micuţa noastră… de Daisy.

Se întrerupse, suspină din nou şi se simţi teribil de vulnerabilă.

— Voiam doar să-i ofer puţină afecţiune.

Ai dreptate. Trebuia să mă gândesc la pericolul că se va ataşa de mine.

După izbucnirea de mai devreme, J.D. şi-a impus să se calmeze. Reacţia Katherinei l-a surprins din nou. Se aşteptase la o explozie de mânie, la o avalanşă de sarcasm. În schimb, figura tinerei femei reflecta confuzie şi o tristeţe atât de mare, încât l-a făcut să regrete că a fost atât de dur cu ea. Capitularea ei îl lăsase fără grai.

Încremeniseră astfel, faţă în faţă, pierduţi în vârtejul amintirilor, neîndrăznind nici măcar să vorbească, de teamă să nu distrugă acest armistiţiu neaşteptat.

În sfârşit, Katherine rupse tăcerea.

— Cum vrei să facem? Nu pot să plec brusc.

— Nu, bineînţeles că nu. Travis nu ar înţelege şi s-ar simţi trădat, abandonat din nou. Îşi cer doar să nu mai încurajezi momentele de tandreţe. Încearcă să-l eviţi, dacă poţi. În ceea ce mă priveşte, o să-l duc în drumeţie cu cortul şi la pescuit. Dacă te-ar considera un fel de mătuşă, ca pe Iris, n-ar fi niciun inconvenient. Ar fi chiar foarte bine. Are nevoie de prezenţe feminine în jurul lui.

Ezită, înainte de a întreba:

— Înţelegi, nu-i aşa?

— Da, sigur că da, răspunse cu emoţie în glas Katherine.

Cât era de ciudat. Nu se mai certau.

Nu mai erau porniţi unul împotriva celuilalt, gata să se muşte sau să facă schimb de replici acide. Şi, în faţa acestei acalmii, Katherine capitulă şi îşi simţi ochii plini de lacrimi, pe care le şterse, imediat, mânioasă.

Gestul acesta înmuie inima lui J.D.

Cât puteau fi de prosti amândoi, înrobiţi orgoliului lor şi voinţei inflexibile de a nu-şi trăda sentimentele, slăbiciunile. Oare, nu uitau de lucrurile cele mai evidente? Din senin, nimic nu i se păru mai important decât s-o strângă în braţe. Era un gest tandru şi simplu. Iar starea de bine care-l cuprinse în clipa când o lipi de el, recompensa din plin greşeala de a renunţa pentru o clipă la vanitatea lui de bărbat batjocorit. Au rămas astfel îmbrăţişaţi, fără să se mişte, de teamă că vor spulbera perfecţiunea şi armonia unui moment atât de rar.

Dar, dintr-odată, vocea lui Iris şi strigătele suresitate ale lui Travis, îi despărţiră.

— Kat, J.D., veniţi repede.

— Poppy, Kat, peştişorul meu roşu a făcut un pui.

Se priviră o clipă, apoi Katherine îşi coborî ochii şi se îndreptă spre cabană. J.D. O privi îndepărtându-se şi suspină adânc. Înainte de a fi chemat la ordine de strigătele insistente ale nepotului lui.

În timpul după-amiezii, au alunecat din corpul mamei lor cincisprezece peştişori, sub privirile atente ale lui Iris şi ale Katherinei. Travis îi prindea pe rând cu o plasă mică şi-i punea într-un alt acvariu. Între al optulea şi al nouălea pui, Iris îi servi cu prăjituri şi suc de fructe. J.D. observa scena cu privirea pierdută, ca şi cum gândurile îl purtaseră într-un timp trecut de mult.

Reacţia Katherinei, când i-a împărtăşit – ar trebui să zică aruncat în faţă – neliniştile lui în legătură cu Travis, îl transportase într-un trecut în care încercase să şi-o scoată din suflet, fără să reuşească în întregime.

Katherine nu rămăsese prea mult timp la ei. Doar patru luni. Dar această perioadă l-a marcat şi fiecare amintire din vremea aceea apare astăzi cu o putere feroce. Era atât de tânără şi proaspătă pe vremea aceea, cu coada ei de cal şi blugii ei uzaţi…

Într-o zi, cu puţin timp înainte de plecarea ei definitivă, se întorsese acasă spre sfârşitul după-amiezii, după un şir de catastrofe. Mai întâi, camionul lui făcuse pană în timp ce transporta nişte produse proaspete. Apoi,

unul dintre creditori venise să ceară o plată imediată. Katherine îl întâmpinase radioasă. În genunchi, pe mochetă, o ţinea pe Daisy lângă ea, iar J.D. se simţise în clipa aceea, dintr-odată, atât de bătrân. Bătrân şi obosit.

Avem o surpriză pentru tata, îi strigase veselă. Daisy a mers astăzi pentru prima dată. El primise vestea cea mare fericit, dar Katherine simţise că e supărat. Se ridicase, cu fruntea ei frumoasă încreţită de nelinişte:

— Ceva nu merge, J.D?

Cât îşi dorise s-o ia în braţe. Dar bârfele deja circulau. Locuiau într-unul din oraşele acelea unde totul se ştie şi se discută în piaţa publică. Auzise multe remarce despre Katherine. Vorbeau despre cariera frumoasă pe care o avea. Nu obţinuse deja o bursă la universitatea aceea prestigioasă? Cu ce drept ar fi putut să-i ceară să-şi abandoneze studiile şi promisiunile unui viitor strălucit? Ce putea el să-i ofere, în schimb? Griji, un copil mic şi facturi neplătite de care alta a fugit.

Acum se întrebă cum ar fi fost viaţa lui dacă fata ar fi rămas cu el.

Astfel de gânduri erau periculoase. Periculoase pentru liniştea lui sufletească. Periculoase…

Când Katherine întoarse capul, fără îndoială atrasă de intensitatea privirii lui fixate asupra ei, încremeni brusc. Văzu în ochii negri ai lui J.D. atâta teamă, nelinişte şi animozitate, încât se sperie.

Mai târziu, în aceeaşi seară, Katherine stătea la fereastră. Privea, ascunsă de perdeaua grea, spectacolul înduioşător oferit de J.D. şi de nepotul lui. Bărbatul, aşezat într-un balansoar, ţinea copilul pe genunchi şi-i arăta stelele care acopereau cerul din Colorado. Era atât de dulce, atât de bun şi de înţelegător cu Travis, îi ghicea chiar toate dorinţele. Dar, îşi spuse nu fără amărăciune Katherine, J.D. era expert în a recunoaşte dorinţele şi slăbiciunile celorlalţi.

Ar avea atâtea de spus despre acest subiect, dacă ar vorbi.

Acum, încercase în zadar să descopere care erau

intenţiile lui J.D. în ceea ce o privea. Ce voia el, de fapt?

Uneori, ca adineauri, îi arunca nişte priviri care o îngheţau. În clipele acelea îi spunea” îngerul meu”, servindu-se de această poreclă ca de o insultă pe care o arunci în faţă unui duşman pe care îl dispreţuieşti. Folosea atunci tonul batjocoritor cu care o acuzase că se vânduse pentru bani şi diamante.

Şi apoi, dintr-odată, ochii lui negri întârziau asupra ei calzi şi tandri, ca o mângâiere subtilă a emoţiilor de demult. Katherine suspină.

Un lucru era sigur, J.D. avea puterea rară de a o face să-şi piardă controlul. La atingerea lui, corpul ei reacţiona imediat, sălbatic, făcând-o să simtă o dorinţă ascunsă în adâncul sufletului ei, şi a cărei reapariţie i se părea periculoasă şi imprevizibilă.

Toate acestea nu păreau să anunţe ceva bun.

Capitolul 6

Katherine îşi lăsă degetele să alunece pe placa de sticlă de pe biroul ei imens.

Se întorsese la Denver, cu speranţa optimistă că îşi va regăsi puterea de control asupra simţurilor ei, a sufletului şi a imaginii ei.

Era timpul să pună capăt tuturor dezordinilor cu care nu era deloc obişnuită. În această luptă inegală, distanţa nu părea a fi un factor determinant.

Iris continua să-i telefoneze ca s-o întrebe când se va întoarce şi nu uita să-i strecoare, ici şi colo, câte o idee minunată pe care a avut-o J.D., ca „s-o trezească pe Doamna noastră”. Travis intervenea în aceste conversaţii telefonice şi fie că îi dădea veşti despre peştişorii lui, fie îi spunea cât de dor îi este de ea. În ceea ce îl privea pe J.D., el nu-şi făcea simţită prezenţa, el îi bântuia doar gândurile.

Katherine suspină şi strânse atât de tare un creion între degete, încât îl rupse în două, chiar la mijloc. Se uită surprinsă la cele două bucăţi şi suspină din nou. Cu siguranţă, pentru rezolvarea acestei situaţii, fuga nu era o soluţie.

La sfârşitul săptămânii, îşi înghesui în maşină

dosarele, calculatorul portabil şi un modern şi se îndreptă spre Kodiak.

Luna iulie se anunţa deosebit de călduroasă. Afară, păsărelele ciripeau în pomi, iar parfumul florilor invadase camera de la parter pe care Katherine şi-o amenajase ca birou. Se refugia acolo câteva ore pe zi ca să lucreze. Asta, în cazul în care Iris nu hotăra altceva. Era convinsă că sora ei are nevoie de aer curat şi o antrena în plimbări lungi, cât putea de des.

În după-amiaza aceasta, Iris lansase ideea amenajării unei grădini de zarzavat.

Voia chiar să construiască un sistem de irigaţii care s-o lege de râul care traversa proprietatea. Bineînţeles că nu neglija nici baia de nămol, o altă idee a lui J.D. ca să atragă clientela dornică să se destindă într-un decor natural. Ea lucra încă la realizarea unui amestec potrivit de argilă şi diverse ierburi de leac.

J.D. şi Travis participau activ la toate aceste proiecte, iar vocile lor răsunau adesea, tulburând-o pe Katherine, care oricum se concentra din ce în ce mai greu. Suspină şi îşi îndreptă atenţia spre informaţiile pe care le ceruse bibliotecii de specialitate din Denver. Cuvintele îi dansau pe ecran în ritmul râsetelor care veneau de afară. Deodată, figura veselă a lui Iris apăru în dreptul ferestrei deschise:

— Hei, nu vii să ne ajuţi? Lucrezi de două ore. Uită puţin de dosarele tale şi vino să profiţi de vacanţă. E atât de frumos!

Katherine surâse.

— Iris, nu-mi pot abandona toţi clienţii, sub pretextul că am nevoie de o vacanţă prelungită. Fii rezonabilă şi mai lasă-mă să lucrez puţin. În caz contrar, voi fi obligată să mă întorc la Denver.

— Te-aş lăsa dacă aş fi văzut că te-ai destins un pic. Dar eşti la fel de crispată ca în prima zi când ai venit şi nu te-am auzit deloc râzând.

O mână protejată de o mănusă veche dădu la o parte perdeaua şi J.D. apăru şi el. El se aplecă înainte, ca Travis, aşezat pe umerii lui, s-o poată vedea pe Katherine.

— E normal să n-o vezi zâmbind, îi şopti J.D. lui Iris. Ea nu ştie să râdă. A uitat cum se face. A devenit la fel de crispată ca şi calculatorul ei.

Katherine tresări. Cuvintele batjocoritoare ale lui J.D. nu o tulburară atât de mult, cât vederea pieptului lui bronzat. Cum îndrăznea să apară astfel în faţa ei?

— Hei, Kat, vino să vezi nămolul. Am terminat mic…

Strânse din ochi şi ezită.

— Mixtura, completă bunicul lui.

Iris îl atinse cu cotul pe complicele ei:

— Propun s-o aruncăm acolo. Oricum trebuie să încerce cineva amestecul. Ce zici? O să se înveţe minte să ne privească de sus.

Katherine sări în picioare.

— Oh, nu!

Dar J.D. trecu imediat la fapte. I-l pasă pe Travis lui Iris şi încălecă fereastra.

— Iată o idee bună!

Katherine se încruntă. Doar nu se va preta la jocul ăsta ridicol! Cu picioarele bine înfipte în podea, pumnii pregătiţi, îşi înfruntă din priviri adversarul.

J.D. era la doi paşi…

Cât era de frumoasă! Sub tricoul negru, îi ghiceai sânii dulci şi rotunzi care se ridicau liberi. Ochii ei cenuşii aruncau flăcări, iar el nu se putea împiedica să-i admire. Ce femeie! Putea să-l doboare dintr-o singură privire, aşa cum tot ea îi putea deschide porţile paradisului, cu o mângâiere a degetelor ei lungi şi fine. Orice bărbat ar fi fost dispus să aştepte secole ca să-i câştige favorurile. O fiinţă excepţională.

— Haide, Katherine, îi zise cu o voce prea dulce ca să fie o provocare. Arată-ne că nu ţi-ai îngropat simţul umorului sub articolele Codului penal. Joacă-te cu noi!

— Ia-o în braţe, Poppy! îi strigă Travis de la fereastră.

Katherine se dădu un pas înapoi.

— Fii atent la ce faci, J.D., o să regreţi amarnic. Nu mai suntem copii. Metodele mele de luptă au devenit necruţătoare.

— Întotdeauna au fost! replică el, surâzând. Şi nu eram un copil.

Străbătu cei câţiva centimetri care îl separau de ea şi o ridică de la pământ, înainte de a o duce afară, la scăldătoarea pe care o săpaseră în pământ, într-un colţ umbros al grădinii.

Katherine nu se lăudase.

În cele câteva secunde, cât a durat ridicarea ei de la pământ, se apăra ca un diavol, însoţindu-şi loviturile cu pumnii, cu expresii colorate, împrumutate din vocabularul marinarilor de cursă lungă.

În sfârşit, o lăsă uşor în baia de nămol, contemplându-i silueta care se scufundă în substanţa verzuie. Fără să mai scoată un sunet, Katherine îşi privea stupefiată mâinile murdare.

În acest timp, Iris şi Travis, urmaţi de Bubul, veniră mai aproape. Copilul aplauda, sărind în sus, încântat de jocul acesta inedit.

Deodată, Katherine aruncă un pumn de noroi în direcţia lui J.D. care îl primi în plină figură, în timp ce atacatoarea se dezechilibra şi căzu în genunchi în nămol. J.D. Începu să râdă, dar amuţi în clipa în care Iris îl împinse şi pe el în noroi.

Travis, care a primit noua iniţiativă cu strigăte de bucurie, s-a hotărât brusc să participe şi el la joacă şi sări în ciudata baie.

Doar Iris rămăsese afară şi râdea în hohote, până ce văzu privirile ameninţătoare pe care i le aruncau sora ei şi J.D. Atunci, se dădu prudentă câţiva paşi înapoi şi le spuse:

— Mă duc să aduc furtunul şi prosoape.

Katherine nu-şi mai amintea de când nu mai râsese atât de mult. A fost mai întâi o bătaie grozavă între cei trei înnoroiaţi, apoi a urmat o partidă nebună de stropit, pe peluza grădinii. Iris şi Bubul se alăturară şi ei distracţiei, iar când se regăsiră în jurul mesei pentru cină, în sfârşit curaţi şi cu hainele uscate, cu obrajii roşii de-atâta râs, răspândeau un parfum de o complicitate fericită.

Katherine a surprins de mai multe ori privirile lui J.D.

Îndreptate spre ea. Părea că o observa pe ascuns, iar faţa lui exprima o mare uimire.

Ea însăşi era foarte surprinsă, dincolo de cuvinte. Auzindu-şi râsul, a fost obligată să-şi reprime o tresărire mirată. Uitase sunetele acelea blânde şi cristaline. Uitase, chiar şi tensiunea fizică delicioasă pe care râsul în hohote i-o declanşa în tot corpul. Mai târziu, în pat, se gândi la toate acestea şi i se făcu frică. Îi reveneau în minte cuvintele şi avertismentele surorii ei. Era oare adevărat că până acum îşi refuzase dorinţa de a trăi din plin? Nu se mai mulţumea doar să traverseze lunile şi anii, omorându-se cu munca pe care şi-o alesese şi care, departe de a o satisface, se transforma, încetul cu încetul, într-un fel de mormânt? într-un cuvânt, era ea sau doar umbra ei însăşi?

Katherine se trezi a doua zi dimineaţă confuză şi indispusă.

Cerul era senin, soarele strălucea şi vara făcea natura să cânte. Dar toate aceste manifestări strălucitoare ale lumii din jurul ei, departe de a o reconforta, nu făceau decât să-i accentueze starea proastă. O teamă profundă îi tulbura inima şi sufletul. Nimic nu părea că poate să-i alunge sentimentul de singurătate şi nostalgie care o cuprinsese în ajun. Nici măcar salutul călduros al lui Iris, când intră în bucătărie.

Încinsă cu un sorţ, aceasta muncise încă din zori în faţa maşinii de gătit şi tocmai terminase să pună în borcane dulceaţa de zmeură pe care o pregătise cu mare plăcere.

Katherine îşi turnă o ceaşcă de cafea şi o privi în timp ce punea capacele fiecărui borcan.

— Bine că am terminat, declară Iris cu buna ei dispoziţie cotidiană. Voi putea acum să mă ocup mai serios de florile mele. Trebuie ca totul să fie gata pentru seara de inaugurare. Oh, de câte ori mă gândesc la asta, îmi vine să sar de pe scaun şi să bat din palme ca o fetiţă. Ce idee minunată, nu crezi? Să organizăm o seară costumată pe o temă atât de romantică. Doar numele şi mă încântă: „Jocuri interzise din secolul al XIX-lea”. Misterios,

tulburător şi teribil de excitant în acelaşi timp, nu crezi?

Se întrerupse când remarcă aerul morocănos al surorii ei.

— Ceva nu merge, Kat? se nelinişti ea.

Katherine suspină:

— Nu, nu. N-am dormit prea bine.

— Nu poţi scăpa, de la o zi la alta, de o oboseală acumulată în timp. Ai încă nevoie de multă odihnă şi, mai ales, de o viaţă sănătoasă, să respiri aerul curat al munţilor noştri. Baia de nămol de ieri a fost primul pas în această direcţie. Oh! nu mai face ochii mari! Te-ai amuzat ca şi noi, chiar dacă azi refuzi să recunoşti.

În sfârşit…

Se întrerupse o clipă.

— Dacă biata mea iapă nu ar fi fost atât de bătrână, ai fi putut să călăreşti puţin.

Păru să se mai gândească.

— Dar, dacă stau şi mă gândesc, de ce nu i-ai cere lui J.D. să-ţi împrumute calul lui? Sunt sigură că ar face-o.

— Nu, mulţumesc, o întrerupse cu asprime Katherine.

Iris o privi cu atenţie, înainte de a continua:

— Era doar o idee. Sincer, Kat, nu îţi înţeleg încăpăţânarea în ceea ce-l priveşte. Nu poţi nega contribuţia lui importantă la dezvoltarea afacerii mele, încă de la începutul asocierii noastre. Este, pur şi simplu, un geniu în marketing. Nu aş fi avut nociodată ideea să mă folosesc de legenda lui Abigealle, ca să-mi transform pensiunea. S-o transform într-un loc de vilegiatură, amestecând luxul, istoria şi serviciile unui centru de recuperare pentru cei stresaţi.

Ca de fiecare dată când vorbea despre proiectele ei, Iris se entuziasma, ochii îi străluceau, şi bineînţeles, nu pierdea ocazia să lanseze un cor de laude la adresa lui J.D. şi a felului în care se interesa de firmă. Fără să uite rolul lui de bunic iubitor care nu ezita, în ciuda responsabilităţilor sale de conducător al unui imperiu financiar, să-şi facă timp ca să-şi ducă nepotul la pescuit

sau în drumeţie cu cortul, în munţi. Dacă trebuia s-o crezi, J.D. era bărbatul ideal şi Katherine începuse să găsească suspectă metoda lui Iris de a-l ridica tot timpul în slăvi.

— Iris, am obosit să te tot ascult cum îmi reciţi lista virtuţilor nenumărate ale lui J.D. Sincer, mă tot întreb dacă nu cumva vrei să mă arunci în braţele lui.

— E o partidă bună, Kat dragă, îi replică Iris fără să cedeze. Statură frumoasă, surâs frumos, inteligent şi, în plus, cu simţul umorului. Sunt sigură că nu există nicio femeie în viaţa lui şi el ştie precis cum să se poarte cu ele. Atâtea calităţi preţioase, pentru cine caută un soţ bun.

În ciuda proastei dispoziţii, Katherine nu se putu împiedica să nu zâmbească de candoarea surorii ei.

— Iris, poţi renunţa la acest discurs. Nu sunt interesată. Nu numai că nu caut un soţ, dar dacă ar fi cazul, crede-mă, J.D. n-ar avea nicio şansă să apară pe lista pretendenţilor mei. Şi sper ca nici tu să nu ai astfel de idei, pentru tine însăţi.

Râsul lui Iris izbucni vesel.

— Sunt prea ocupată cu fantoma lui Abigaelle, deocamdată. Vom vedea, mai târziu.

Luă un coş şi-l umplu cu borcane de dulceaţă.

— O să le duc lui J.D. şi Travis. N-ai vrea să fii atât de drăguţă şi să le duci pe celelalte în pivniţă?

Katherine se ridică şi îşi strânse cordonul capotului de mătase.

— Cum să nu. Mă ocup eu de ele.

Luă un coş pe care-l umplu cu borcanele de dulceaţă rămase pe masă şi ieşi pe verandă, în urma surorii ei. Pivniţa se afla în spatele casei. Deschise uşa veche de lemn, pătrunse în spaţiul întunecat şi pipăi peretele în căutarea întrerupătorului. Când îl găsi, în sfârşit, apăsă butonul, dar lumina nu se aprinse. Mai încercă o dată, dar degeaba.

— Ei poftim, nimic nu merge cum trebuie în casa asta. În ceea ce-l priveşte pe acest antipatic, ar face mai bine să revizuiască instalaţia electrică, în loc să se folosească de fantome în scopuri comerciale.

— Acest antipatic? întrebă un glas ironic pe care Katherine îl recunoscu imediat.

Făcu un pas înapoi şi uşa se trânti în spatele siluetei înalte a lui J.D., lăsându-i în întuneric. Cuprinsă de panică, Katherine încremeni, în timp ce inima i-o luase razna. Găsi în sfârşit clanţa uşii şi apăsă cu putere. Dar uşa grea nu se deschise. Se pare că zăvorul se închisese singur, pe dinafară. Era prizonieră.

— Iris!

— Pe cine am deranjat, Kat dragă? reluă vocea tărăgănată a lui J.D., foarte aproape de ea.

Katherine tresări din nou. Înnebunită, întinse mâinile înainte şi acestea atinseră pieptul larg şi tare al duşmanului ei.

Doamne, unde se afla? Unde era lumina? Spaţiul? Aerul?

Va închide ochii şi când îi va deschide, se va afla cu siguranţă într-o sală de tribunal bine luminată, cu spaţiu suficient în jurul ei şi cu prezenţa liniştitoare a judecătorului şi a juraţilor.

— Nu văd nimic, murmură cu glas răguşit. Nu te apropia de mine.

— De ce nu? E mai tentant acum. Nu vei şti unde să lovesti.

Femeia se dădu înapoi, până atinse cu spatele rafturile pentru alimente.

— Chiar dacă nu văd, tot as putea să-ţi fac rău, încercă să-şi facă singură curaj.

Era înţepenită de frică. Întotdeauna spaţiile închise şi întunecate o înspăimântau.

— Tremuri ca o frunză, murmură J.D. apropiindu-se de ea.

Katherine nici măcar nu mai avu puterea să-l respingă. Oricât de inacceptabilă era ideea, se simţea uşurată că poate conta pe prezenţa lui J.D. Singură, ar fi fost doborâtă de spaimă.

— J.D., ai făcut special să rămânem închişi aici?

— Bineînţeles că nu! Te-am văzut intrând şi

încercând să aprinzi lumina. Cum n-ai reuşit, am venit să te ajut. Cuvintele tale mi-au atras atenţia, am intrat şi… cunoşti urmarea.

În timp ce vorbea, o atrase uşor spre el, iar Katherine se agăţă de cămaşa lui. Cel puţin cu el era în siguranţă, în mijlocul întunericului acesta înspăimântător.

— Doamne, J.D. mi-e groază de spaţii închise. Nu pot respira.

Braţele lui J.D. O cuprinseră în căldura lor liniştitoare.

— E oribil, reluă ea, cu faţa sprijinită de pieptul lui. Crezi că Iris a scăpat de toţi şoarecii?

— Precis, îngerul meu. Singurele fiinţe din această pivniţă suntem noi amândoi… şi, ai dreptate, e oribil.

Ca s-o mai liniştească, îşi sprijini bărbia pe capul ei, în timp ce ea îşi strecură braţele în jurul taliei lui. Cum frica ei iraţională începuse să dispară, Katherine începu să caute cu disperare un subiect de conversaţie, care să-i permită să-şi recapete sângele rece şi, de ce nu, poate chiar să-l atace pe salvatorul ei, vinovat de a o fi prins în flagrant delict de slăbiciune. O dată în plus, Iris îi reveni în minte.

— Trebuie să încetezi s-o mai antrenezi pe Iris în proiectele tale abracadabrante, J.D. Oferta mea de a-ţi cumpăra partea e încă valabilă.

— Katherine, taci şi îmbrăţişează-mă! Te doresc.

Aceste cuvinte, rostite cu o voce răguşită, muriră pe buzele lor unite, în clipa în care J.D. se aplecă uşor şi lacom, capturând gura femeii.

Katherine trebui la început să cedeze socului acestei agresiuni îndrăzneţe, apoi se lăsă pradă propriei dorinţe. Deja, J.D. O săruta tot mai apăsat, şi ea îi răspunse cu pasiune.

— J.D., murmură ea, într-un suspin.

— Nu vorbi. Nu te gândi la mâinile mele, îi spuse desfăcându-i capotul.

Bucata de mătase căzu la picioarele lor şi palmele mari şi calde ale lui J.D. alunecară de-a lungul gâtului

Katherinei, întârziindu-i pe umeri, înainte de a îndepărta încet bretelele subţiri ale cămăşuţei de noapte, care căzu şi ea pe podeaua pivniţei, în timp ce femeia tremura de dorinţă. J.D. Îşi reluă încet explorarea corpului gol, mâinile lui nebune rătăcindu-se pe pielea care palpita. Când îi îndepărtă cămaşa, Katherine ar fi vrut să protesteze, dar corpul, instinctul ei, nu au ascultat-o. Îşi puse buzele fierbinţi pe pieptul lui, smulgându-i un geamăt înfiorat, în timp ce o îmbrăţişa.

— J.D., Dumnezeule, J.D., fă ceva… murmură ea fără să vrea.

— Trece-ţi braţele în jurul gâtului meu, îi spuse el, la fel de înfiorat.

Fără să gândească, ea se supuse, iar el o ridică. Imediat, Katherine îl înlănţui cu picioarele pe care şi le sprijini de soldurile lui.

J.D. simţea cum îşi pierde capul. Nu voia să facă dragoste acolo. Nu aşa.

Dar, înainte de a găsi curajul să se elibereze din această încleştare, voia s-o atingă, să-i guste pielea. Îşi lăsă buzele să coboare încet pe gâtul ei, întârzie puţin pe un sân, căruia îi luă sfârcul între buze, muşcându-l uşor.

Katherine îşi dădu capul pe spate, pradă unei febre care îi anula orice voinţă. Simţea confuz că se îndrepta către inevitabil, dar fără să-şi dea seama cu adevărat de aceasta.

Acum nu mai contau decât sărutările lui J.D., forţa şi dulceaţa buzelor lui, mâinile lui care alunecau pe corpul ei, descoperindu-i intimitatea. Acest curaj delicios o făcu să tremure. Ameţită, se auzi mai întâi gemând, apoi ţipând, în timp ce şoaptele arzătoare ale bărbatului o însoţeau prin furtuna simţurilor, ducând-o tot mai sus în această dezlănţuire de plăcere. În sfârşit, corpul ei explodă, înainte de a se topi dulce într-o linişte şi o fericire absolute.

Trecu destul de mult timp până să-şi dea seama unde se afla. J.D. era aşezat pe pământ şi o ţinea în braţe, strâns lipită de el.

— Doamne! murmură ea.

J.D. Îi luă capotul de pe jos şi o acoperi, tandru.

— Ţi-e bine?

În loc de răspuns, murmură ceva, încă ameţită de ceea ce se întâmplase.

— Cu atât mai bine, reluă el.

Lipită de el, Katherine îi simţea forţa dorinţei nestăvilite şi se cuibări la pieptul lui, mai aproape.

— Kat, dacă nu îţi revii, nu mai răspund de mine. O să stăm cuminţi de vorbă, de acord?

Femeia îşi sprijini capul de umărul lui puternic, simţindu-se în siguranţă. Lângă urechea ei, inima bărbatului bătea sacadat şi ea se lăsă legănată de ritmul ei liniştitor.

Ce bine îi era! Dacă ar fi putut să dureze o veşnicie…

— Kat, vorbeşte-mi despre tine şi Jim. Vorbeşte-mi despre căsnicia voastră. Surprinsă, Katherine înţepeni.

J.D. simţi şi o strânse mai puternic.

— Am dreptul să ştiu.

— Nu ai niciun drept, J.D.

Viaţa ei cu Big Jim le aparţinuse doar lor. Dacă ar fi vorbit cu J.D. despre asta, dacă i-ar fi mărturisit natura exactă a relaţiei cu soţul ei… Nu trebuia să afle niciodată. Trebuia să continue să creadă minciuna enormă şi grosolană pe care i-a servit-o cândva, ca să se răzbune pe el că a gonit-o.

— Eşti o torţă incandescentă în mâinile mele, Kat dragă, reluă J.D. Nici nu-ţi închipui cât de mult îmi place…

Katherine îi împinse cu putere mâna care îi mângâia umărul.

— Te rog să renunţi la tonul ăsta languros. Nu am de gând să cad iar în capcana ta.

— Nu-mi amintesc să fi rezistat prea mult… Spune-mi, frumoasa mea voluptuoasă, era la fel cu Jim? o întrebă el, strângând-o din nou în braţe.

Nu-i răspunse, dar tăcerea ei vorbi mai mult decât cea mai clară mărturisire. J.D. O îmbrăţişă cu infinită tandreţe.

— Exact ce am crezut, murmură el.

Urmă o tăcere lungă, în timp ce, pierduţi în gândurile lor, cei doi rămaseră îmbrăţişaţi.

— De ce tocmai tu? întrebă Katherine, dintr-odată.

— De ce nu? replică bărbatul.

Începu să-i mângâie spatele prin mătasea capotului.

— Atunci, Kat, îşi începu el confesiunea, nu aveam ce să-ţi ofer. Aveai toată viaţa înaintea ta, promisiunea unei cariere frumoase.

Tăcu, şi amintirile trecutului îi învăluiră în parfumul lor nostalgic şi dureros.

— Am însemnat ceva pentru tine? întrebă, de-abia auzit, Katherine.

Urmă o tăcere care îi păru fără sfârşit. Nu-i era deloc milă?

Într-un târziu, îi răspunse, cu glas încărcat de emoţie:

— Da, ai însemnat cu-adevărat.

Aproape imediat, ca şi cum s-ar fi temut să se aventureze pe acest teren periculos, bărbatul readuse în discuţie subiectul care îl interesa cel mai tare: Jim Kelly. Jim şi relaţia lui cu Katherine. Jim şi motivele profunde, reale, ale acestei căsătorii care aproape că îl făcuse să-şi piardă minţile.

— Cum de n-aţi avut copii?

— Nu te priveşte!

— Dacă ai fi fost soţia mea, am fi avut, crede-mă, o liotă de neastâmpăraţi, care ar fi fost nebuni după tine, ca Travis.

Katherine închise ochii. Băieţei? Mici cowboy cu părul negru şi gene lungi, întoarse? Imaginea dulce, adorabilă, îi întârzie în suflet, înainte de a o respinge ferm.

— Nu văd ce motiv am avea să ne lansăm în supoziţii nerealiste, grăi avocata.

— Nerealiste? murmură cu glas blând J.D. Din contră. Fără să ne gândim, am putea fi mânaţi de un elan de pasiune şi…

— Taci! îl întrerupse ea emoţionată.

— Dulcea, delicioasa mea Katherine, cât aş vrea să te privesc acum! Ochii tăi sunt atât de expresivi! Când vom

face dragoste, vom lăsa luminile aprinse.

Katherine începu să-şi audă bătăile tot mai accelerate ale inimii. Noroc că în clipa aceea s-a auzit vocea lui Iris, nu departe de uşa pivniţei.

— Kat?

Se ridicară şi îşi puseră în mare viteză, ţinuta în ordine.

— Da, Iris. Suntem aici! strigă bărbatul, după câteva clipe. În pivniţă!

Aproape imediat se deschise uşa grea din lemn şi în lumina orbitoare a zilei apăru figura contrariată a lui Iris. Şi mutrişoara, la fel de surprinsă a lui Travis, îi privea curioasă.

— Ce faceţi aici? exclamă Iris.

— Uşa s-a închis în spatele nostru şi zăvorul s-a blocat pe dinafară, se lansă J.D. în explicaţii.

Iris îşi studie sora: cu părul desfăcut, Katherine avea obrajii roşii şi capotul îmbrăcat pe dos.

— Văd. Încă una din isprăvile lui Abigaelle, cu siguranţă.

Incapabilă să suporte privirea ironică a surorii ei.

Katherine trecu prin faţa lor, cu capul sus şi aproape alergând până la veranda care ducea la camera ei. Cu tâmplele zvâcnind pradă unei confuzii totale, se aruncă pe pat şi îşi ascunse faţa în pernă. Dar amintirea fierbinte a scenei pe care tocmai o trăise, nu-i dădea pace, continuând s-o tulbure.

Tremura gândindu-se cum îşi înfipsese unghiile în carnea lui J.D. Avusese nevoie de sprijinul lui în clipa în care flăcările ameninţau s-o devoreze. Atâta nevoie de el…

— Nu! strigă într-un hohot disperat. Nu! N-am nevoie de J.D. MacLean!

Mai târziu, observă că îşi uitase cămaşa de noapte în pivniţă. Precis Iris o găsise, şi nu va pierde ocazia să-i fluture pe sub nas proba incriminatoare.

Ce va face?

Ce se va întâmpla cu ea?

Capitolul 1

— A fost obligată să plece în zori, îi spuse Iris lui J.D. a doua zi dimineaţă. În biletul pe care l-a lăsat, promite că va telefona şi că se va întoarce.

— Poppy o s-o aducă înapoi pe Kat! o anunţă încrezător Travis, în timp ce-şi ştergea botişorul plin de dulceaţă.

Ultimele săptămâni petrecute cu bunicul lui, care îl înconjurase cu grijă, dragoste şi siguranţă, începuseră să-i redea băieţelului vitalitatea şi voioşia pe care dispariţia brutală a părinţilor lui i le luase.

— Poppy spune, urmă el cu glas vioi, că noi, bărbaţii MacLean, nu ne lăsăm femeile să fugă atunci când au o problemă. Poppy spune…

J.D. Îi ciufuli părul şi-l strânse în braţe, înainte de a-l lua pe genunchi şi de a-l avertiza:

— Atenţie, puştiule. Poate că Iris este o spioană în solda femeilor, îi şopti cu glas de conspirator. Nu ne dezvăluim toate secretele, de acord?

Iris ridică din umeri şi în timp ce umplea cana lui J.D. cu cafea, îi asigură:

— Nu sunt spioană, sunt un observator imparţial. Poţi să-mi spui orice, Travis. Ce a mai spus Poppy?

J.D. ridică ameninţător din sprâncene.

— Nu mi-am ţinut gura când nişte urechi micuţe, în loc să doarmă, au ascultat.

Adevărul era că nu reuşise să doarmă deloc şi auzise maşina Katherinei demarând în zori.

— Poppy spune că a plecat ca să se ascundă, dar este inutil, reluă copilul.

— Travis dragă, destul, murmură J.D.

— Şi când o s-o găsească, o să se ocupe de ea…

Ştrengarul ezita, încruntându-se.

— …şi de caracterul ei dificil, încheie triumfător.

Iris pufni în râs, ceea ce îi aduse o privire ucigătoare din partea lui J.D.

— Eram sigură. Când i-am găsit mesajul, azi-dimineaţă, am bănuit că plecarea ei are legătura cu tine. Nu ştiu încă dacă ai învins-o pe sora mea, J.D., dar dacă ai

reuşit, jos pălăria.

— Nu te amesteca, Iris, bâigui J.D., căruia această conversaţie îi făcea rău.

Travis nu mai avea astâmpăr la el în braţe, aşa că îl lăsă să coboare.

— Fugi la baie, fiule, nu voi pleca fără să ne luăm rămas-bun.

Când au rămas singuri, Iris îl asigură surâzând:

Poţi să rămâi cât vrei la Denver. Travis şi cu mine avem ce să facem…

— Scuteşte-mă te rog de manevrele tale de mijlocitoare, îi spuse cu oboseală în glas. Ştii foarte bine că trebuie să merg la Denver pentru afaceri. Poate că o s-o vizitez pe sora ta, sau poate că nu.

Surâsul cu care îi primi Iris obiecţiile, îl irită de-a binelea.

— Iris, nu ştiu ce intenţii ai, dar uneori nu sunt sigur că sunt de acord cu ele.

— Eu nu fac nimic, mă mulţumesc doar să urmăresc povestea, remarcând în acelaşi timp, grija şi energia desfăşurată de fantoma lui Abigaelle, ca să grăbească puţin lucrurile. Sincer, dacă ea nu ar fi fost în preajmă, ca să vă împingă în pivniţa fără lumină, aţi fi fost ca doi câini, gata să sară unul la altul.

— Fantoma lui Abigaelle! Sigur că da! Se pare că şi-a găsit în tine o asistentă de prim rang. Tu nu îi aştepţi ordinele, i le anticipezi.

Figura lui Iris deveni serioasă, în timp ce se aşeză la masă, în faţa lui.

— Trebuia să intervină cineva. Aveţi nevoie unul de altul, dar vă încăpăţânaţi să nu observaţi asta. Katherine era pe punctul de a avea o cădere nervoasă, iar tu ai fi devenit un fel de călugăr, mai bătrân decât eşti în realitate. Sunteţi făcuţi unul pentru altul. Ceea ce vă trebuia, era un mic brânci al destinului.

J.D. se holba la ea, vizibil uluit de descoperirea pe care o făcuse.

— Vrei să spui că tu ai tras sforile de la început?

— Nu a fost greu deloc. A fost suficient să vă aduc faţă în faţă şi scânteile au izbucnit singure.

— Katherine ştie?

— Nu, şi n-ai de ce să-i spui. Nu sunt prea sigură că m-ar ierta, dacă ar afla.

Făcu o scurtă pauză înainte de a-şi continua mărturisirea.

— Ştiu că nu totdeauna e bine să te amesteci în viaţa altora, dar Kat este sora mea şi era într-o pasă proastă. Eram chiar îngrijorată din cauza asta. Când ai reapărut, acum câteva luni, m-am gândit că e mâna destinului. Nu costă dacă încercăm. Acum ştiu că am avut dreptate să-mi urmez instinctul. Katherine are nevoie de tine. E rândul tău să-ţi joci cartea. Ia-o încet, asta-i tot. Tocmai este pe punctul de a-şi da seama de adevăratele ei sentimente faţă de tine.

În ciuda uimirii profunde, J.D. O ascultase fără să clipească.

Aşadar, încă de la început, manipulatorul fusese manipulat! Şi culmea ironiei, situaţia era aproape hazlie. El, marele artizan al formidabilei lui răzbunări, el care credea că are toate cărţile în mână, descoperea dintr-odată că în tot acest timp nu fusese decât un pion, manevrat cu mână de maestru pe tabla de şah a lui Iris!

În alte condiţii, descoperirea l-ar fi înfuriat teribil. Acum, însă, îi venea să râdă.

Katherine avea nevoie de el. îl aştepta. Nu ştia încă, orbită ca şi el de orgoliu. Căci şi de data asta, Iris a apreciat exact. Şi unul şi celălalt erau făcuţi din aceeaşi pastă dură şi rebelă, care nu putea fi modelată.

Acum nu mai avea nicio importanţă. Iris tocmai i-a dat toate atuurile. Îşi jucase rolul şi acum era timpul să se retragă în umbră. Era rândul lui să preia ştafeta!

Ridică ochii spre Iris, şi surâsul pe care îl schimbară era încărcat de cea mai frumoasă complicitate care a legat vreodată doi prieteni.

În aceeaşi zi, mai târziu, Katherine se răsturna suspinând, în fotoliul ei confortabil. Evan Dobriński, unul

din asociaţii cabinetului, îi solicitase o întrevedere în legătură cu un dosar. Mandy avea tone de corespondenţă de semnat, fără să mai discute de completarea agendei cu programul întâlnirilor. Un antreprenor imobiliar ameninţa să demoleze casa unei doamne în vârstă… Şi lista nu se termina aici.

Nu reuşea să se concentreze deloc.

Din cauza lui J.D. MacLean. Mereu şi mereu J.D.

Şi pentru a „n”-a oară, se întreba de ce.

De ce el? De ce nu era altul? Evan, de exemplu. Era un bărbat frumos, avocat strălucit şi o invitase de mai multe ori să iasă împreună. În zadar. Nu o interesa. De fapt, n-o interesase nimeni niciodată. Cu excepţia lui J.D., cândva şi Big Jim, bineînţeles. Dar cu el, lucrurile au stat altfel. El a făcut-o să se simtă bine, a iubit-o, a înconjurat-o într-un voal de siguranţă şi de tandreţe, care i-a permis să meargă mai departe, după ruptura de J.D.

Şi încet, pentru că a ştiut s-o iubească fără s-o sufoce, s-o protejeze respectându-i în acelaşi timp independenţa, a răspuns, până la urmă, dragostei lui. Fusese fericită. Până la moartea lui. Atunci, vechii demoni, care se ţinuseră la distanţă în tot acest timp, au năvălit imediat asupra ei. Încet şi pe ascuns, i-au furat liniştea sufletească, somnul şi chiar plăcerea de a trăi.

Atunci, ca să încerce să uite, s-a aruncat în muncă, agăţându-se de acest colac de salvare, ca să nu se scufunde.

Asta a durat opt ani. Până la întoarcerea lui J.D., când acest univers foarte fragil, s-a tulburat din nou.

Acum se gândea cum a plecat din Kodiak şi din casa surorii ei, în această dimineaţă.

A fugit ca o hoaţă, nici mai mult, nici mai puţin. A fugit departe de J.D. A fugit ca să pună cât mai multă distanţă între ei. Acest gând i-a smuls o grimasă şi a rupt şi creionul pe care îl avea între degete. Al şaptelea. Înainte de a lua un al optulea creion întreg, se uită la cele două bucăţi, erau egale.

Fugise pentru că nu putea să suporte ideea că el

descoperise atât de uşor punctul vulnerabil din platoşa pe care şi-o ţesuse cu greu, în toţi acestei opt ani. În prezenţa lui se simţea slabă. Uita totul în clipa în care o lua în braţe. O văzuse râzând, o văzuse plângând. Şi mai ales o consolase. Iar ea l-a lăsat s-o facă!

Cu al optulea creion rupt, ca şi celelalte, exact în mijloc, Katherine deschise interfonul.

— Am redus bugetul rechizitelor de birou, sau ce? întrebă cu asprime. Adu-mi creioane.

— Da, doamnă, îi răspunse Mandy. Aveţi o vizită…

Uşa se deschise larg şi J.D. pătrunse în cameră! îmbrăcat într-un costum de mătase gri şi cu un surâs devastator.

— Bună ziua, domnişoară Kat, o salută cu glas grav şi armonios, înainte de a încuia uşa biroului.

Se îndrepta spre ea fără să pară stânjenit de săculeţul din plastic plin cu apă, în care înotau doi peştişori roşii, pe care îl ducea într-o mână şi nici de imensul buchet de trandafiri cu margarete, din cealaltă mână. Rezolvă imediat problema: aşează peştii pe birou, aruncă buchetul spre Katherine şi profitând de faptul că ea s-a întins să prindă florile, o ridică rapid în braţe şi se aşează în locul ei. Aşa că, până să înţeleagă ce se întâmplă, Katherine se trezi aşezată confortabil pe genunchii lui J.D.

Acesta o contemplă îndelung, înainte de a o îmbrăţişa.

— Credeam că eşti o luptătoare, îi spuse.

De ce ai plecat atât de repede?

Katherine tot încerca să se adune după intrarea lui zgomotoasă, dar bărbatul era prea aproape de ea şi, mai rău, se purta ca un învingător. Protestă vehement.

— Pleacă imediat.

Încercă să se ridice, dar, sub mănuşa de catifea, pumnul lui J.D. era de fier!

— Nu încerca niciodată să păcăleşti un vânător priceput, îi murmură cu blândeţe. Îţi va lua urma imediat.

J.D. aruncă o privire prin încăpere, apoi continuă inflexibil:

— Ai simţit nevoia urgentă să vii ca să te refugiezi în coconul protector al amintirilor tale cu Big Jim? Crezi că asta este soluţia problemei?

— Nu am decât o problemă, îl înfruntă Katherine, sper să scap cât mai repede posibil de ea. Dă-mi imediat drumul!

Dar J.D. O strânse mai tandru la piept şi-i murmură dulce la ureche:

— Taci. Travis a ţinut neapărat să-ţi trimită doi din peştişorii lui roşii, dar sărăcuţii de ei sunt epuizaţi acum. Nu cred că au suportat prea bine turbulenţele care ne-au chinuit la aterizarea în Denver. Aşteptând sosirea acvariului, să discutăm calm. După aceea poţi să strigi cât vrei. De fapt, Travis îţi mai trimite… oare cum a spus?

Ah, da, trei mii de milioane de pupici mari.

Katherine tresări când buzele lui J.D. se aşezară pe obrazul ei, ca să coboare apoi spre gât.

— J.D., ce faci tu aici, de fapt?

Bărbatul, surprins, îşi ridică ochii spre ea.

— Câtă neatenţie! exclamă el. Am uitat ceea ce era mai important.

Luă un trandafir din buchetul pe care femeia încă îl mai ţinea în braţe, îl mirosi şi i-l întinse.

— Am venit să-ţi fac curte.

Katherine luă floarea şi o apropie de obraz, din instinct.

— Să-mi faci curte, repetă, părând că nu înţelege.

— Ştiu că nici tu nici eu nu ne-o dorim, cel puţin în mod conştient, dar viaţa ne rezervă adesea surprize stranii. Nu putem s-o dezamăgim, nu-i aşa?

Privi lacom buzele ei şi continuă:

— A face curte este poate un obicei demodat, dar aşa înţeleg eu să te recuceresc. Bineînţeles că mă aştept la o rezistenţă puternică din partea ta, cu atât mai mult cu cât eşti persoana cea mai puţin romantică pe care mi-a fost dat s-o întâlnesc vreodată. Dar am intenţia să lupt şi să câştig.

Îşi afundă privirea în cenuşiul ochilor Katherinei.

— Nu ai fi reacţionat în felul în care ai făcut-o în braţele mele dacă nu ai fi simţit ceva, cât de puţin, pentru mine.

Nu-ţi cer mai mult, deocamdată. Te previn, atâta tot.

— Mă previi? repetă Katherine, în timp ce J.D. Îşi apropia faţa de a ei.

— Îmi aparţii, îi murmură lângă buze. Eşti a mea, o ştii prea bine. Nu ne rămâne decât să punem câteva detalii la punct. Ca acela de a-l îndepărta definitiv pe Jim din viaţa noastră. Şi, ca să începem, o să pleci din casa lui. Nu-ţi poţi petrece tot restul zilelor tale ca o văduvă. Eu nu te voi ajuta deloc. Tu eşti cea care decizi ce îţi doreşti să păstrezi şi ce nu. Dar nu mai vreau fantoma lui între noi.

— Chiar crezi că poţi cu adevărat să intri în biroul meu şi să-mi ordoni cum să-mi trăiesc viaţa? izbucni Katherine.

Sărutul pe care i-l dădu o emoţionă foarte tare, încercă să se stăpânească în timp ce inhala parfumul trandafirilor care erau striviţi de corpurile lor.

În sfârşit, J.D. şi-a ridicat capul şi se priviră mult, timp în care el păru satisfăcut de tulburarea pe care i-o provocase. Luă apoi buchetul din braţele Katherinei şi-l aşeză pe birou. Era mulţumit, situaţia evolua aşa cum spera el.

— Bun. Şi acum, că suntem de acord, ce-ai zice să cinezi cu mine în seara asta? Am putea discuta despre o posibilitate de a o scoate pe Iris din ghearele mele.

Katherine trebui să se abţină ca să nu izbucnească în râs. Ah, trebuia să recunoască, este abil! Un gest romantic, pentru a o tulbura, câteva ordine date ca din greşeală şi o concluzie, momeala cu care ştia că o va prinde.

Da, J.D. se autodepăsise.

Ei bine, dacă el depune atâta efort ca s-o atragă în plasa lui, de ce să-l refuze? O să intre şi ea în joc!

Aprobă din cap şi se ridică din braţele lui, fără să fie împiedicată, de data aceasta.

— De acord.

— O sun pe secretara ta ca să stabilim întâlnirea.

Se ridică şi el şi o urmă spre uşa pe care femeia o descuie, cu un gest sec.

— Doar un mic sfat, J.D., îi spuse fără să se poată împiedica, dacă nu să încline balanţa în favoarea ei măcar să-i restabilească echilibrul. Să nu-ţi închipui că vei putea, de-acum înainte, să-mi dai ordine ca unuia din subalternii tăi. Îmi iau propriile decizii, fie că îţi place, fie că nu.

Se înfruntară din priviri o clipă, înainte ca o ciocănitură în uşă să le spulbere duelul tăcut.

Neştiind dacă trebuie să se supere sau să se simtă uşurată, Katherine deschise brusc uşa.

Evan Dobriński intră în birou cu un dosar în mână. Părul lui blond era dat artistic pe spate, iar ochii lui albaştri, mari şi limpezi, părură a evolua atent situaţia.

— Ceva nu merge, Katherine? o întrebă.

Aceasta îl văzu pe J.D. că se schimbă la faţă. Era gelos. Această descoperire îi încălzi inima. Era ridicol, dar plăcut, în acelaşi timp.

— Evan Dobriński, J.D. MacLean, spuse în loc de prezentare, Katherine.

Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile. J.D. se întoarse apoi spre Katherine şi, luându-i mâna, i-o sărută, cu un gest care ar fi trebuit să însemne că îi aparţinea.

— Pe diseară, îngerul meu.

Spunând aceasta, îşi înclină scurt capul spre Evan şi ieşi fluierând un blues.

Restaurantul era perfect. Un decor discret, mese rotunde, mici sfeşnice, muzicieni interpretând melodii languroase…

J.D. n-ar fi putut găsi un loc mai potrivit ca s-o curteze, cum spunea el. Asta, însă, nu-i împiedica să nu-şi dea seama de mărimea prăpastiei pe care o aveau de depăşit, ca să găsească o cale de împăcare.

În ciuda trecutului greu care-i unea, în ciuda dorinţei fizice care-i stăpânea, căci trebuia spus lucrurilor pe nume, se priveau fără să vorbească, cu o timiditate aproape absurdă. Înghiţiră gustarea şi felul întâi în tăcere, schimbând din când în când apropouri vagi.

Se studiau şi unul şi celălalt.

În sfârşit, odată servite cafelele, Katherine scoase nişte hârtii din poşeta de piele neagră pe care o avea lângă ea şi le împinse spre J.D.

— Ştii despre ce este vorba.

J.D. ezită o clipă. Nu putea da înapoi. Era acolo, în faţa lui, frumoasă ca noaptea înstelată şi, după scurta lor întrevedere din biroul ei, era mai hotărât ca oricând s-o cucerească. De data aceasta pentru totdeauna.

Evan Dobriński şi aerele lui de cuceritor îl făcură să-şi dea seama cu brutalitate de faptul că nu avea de luptat numai cu amintirea lui Big Jim. Un alt bărbat ar fi putut să i-o fure în orice clipă.

J.D. Îi luă mâna peste măsuţa rotundă şi o apropie de buze, acoperind cu sărutări pielea dulce a pumnului ei.

— Kat, amândoi ştim că subiectul discuţiei noastre din seara aceasta nu este Iris.

Privirea pe care i-o aruncă o înfioră pe Katherine. Să fi fost vinul? Sau muzica? Inevitabilul se produsese deja…

Simţea că nu mai are putere sau curaj să se opună mai mult timp. Pentru prima dată în viaţa ei, îşi dorea să se lase la voia întâmplării; dorea să-şi spună: mâine, da, mâine vom vedea ce va fi.

— Ai dreptate, îl aprobă ea în şoaptă. O să vorbim mai târziu despre asta.

Fără s-o scape din ochi, bărbatul îşi apropie obrazul tare şi cald de mâna ei.

— Eşti atât de frumoasă, îi şopti. Katherine… să mergem.

— Unde?

— La mine.

Capitolul 8

Erau acolo, timizi ca doi adolescenţi, în ciuda atitudinii degajate pe care o abordau. J.D. Îşi scoase primul haina.

— Aştept de atâta timp clipa asta, îi şopti cu o voce pe care emoţia o făcea să tremure.

Peste rochia de mătase roşie, Katherine purta un

bolero încântător din acelaşi material. îl aşează pe spătarul canapelei. Inima îi bătea atât de tare, încât se temu că nu-şi va auzi glasul.

J.D. se apropie încet de ea, desfăcându-şi cravata.

— Acest Dobriński, o întrebă. Este amantul tău?

— Evan? Este un asociat.

— E topit după tine. Sunt sigur.

— Eşti nebun. Relaţiile noastre sunt strict profesionale.

— Nu pot suporta ideea că te atinge un alt bărbat.

În clipa aceea o ridică în braţe şi o purtă până în camera lui unde o aşează pe pat.

Se întinse şi el lângă ea.

Privindu-l, Katherine remarcă atenţia încordată cu care o supraveghea, ca un animal de pradă. Din nou o cuprinse teama că va fi devorată dacă i se va supune. Făcu un gest de retragere, dar J.D. n-o lăsă să scape.

— Nu, Katherine. De data aceasta nu te voi mai lăsa să pleci până nu-mi răspunzi la întrebări. Este ultima noastră şansă.

Vorbind, mâinile lui puternice şi abile îi ridicau marginea rochiei, îi desfăceau centura, îi descopereau un umăr. Katerine se împotrivi puţin, dar fără convingere. O parte din ea se predase deja. Iar când J.D. Îi luă buzele în stăpânire, orice urmă de rezistenţă dispăru.

Hainele căzură una câte una, îndepărtate în grabă, cu gesturi febrile care însoţeau cuvinte fără şir şi suspine răguşite.

În sfârşit goi, atingerea celor două corpuri lipite unul de altul, eliberate de îngrădirea hainelor îi înfierbânta. Gura lui J.D. alerga peste tot corpul ei, smulgându-i gemete sufocate, aventurându-se către secretele intimităţii ei, dulce şi insistentă, caldă şi umedă, în acelaşi timp.

Şi atunci când Katherinei îi scăpă un strigăt, J.D. se lăsă asupra ei, cu toată greutatea lui, încordat ca un arc.

— Spune-mi că niciodată n-a fost la fel cu el, îi ceru mânios. Spune!

Mâinile femeii alunecară de-a lungul braţelor

amantului ei, pe talia lui îngustă, pe spatele lui larg şi puternic. Bineînţeles că niciodată nu a fost la fel cu Jim. Dar cum să i-o spună? Putea să-şi deschidă inima şi sufletul în faţa lui? Nu i-ar înfige un pumnal, cum o mai făcuse deja, cu ani în urmă?

Luptând cu lacrimile, deschise ochii şi-i fixă în privirea neagră care se afla deasupra ei.

— J.D., te rog…

— Tot ce mi-ai spus în dimineaţa aceea oribilă când ne-am întâlnit, şase ani mai târziu, era fals, nu-i aşa? Oh, Kat, dac-ai şti câte nopţi mi-am petrecut întrebându-mă…

Ochii cenuşii ai tinerei femei se tulburară şi o lacrimă îi alunecă încet pe obraz.

— Mi te-ai dăruit pentru că mă iubeai, reluă el cu infinită blândeţe. Iar eu, biet imbecil care am fost, ţi-am aruncat în faţă această dragoste.

Te-am rănit.

Femeia continua să-l privească, spunându-i în felul acesta mult mai mult decât toate mărturisirile pe care le-ar fi pronunţat. J.D. Îşi reluă confesiunea.

— Te-a durut atât de tare, încât ca să te răzbuni, ai lovit orbeşte. Oh, Katherine, scumpa mea.

Bărbatul îşi îngropă faţa în scobitura gâtului femeii, inimile bătându-le la unison, în sfârşit, în timp ce corpurile lor lacome erau gata să se iubească.

Katherine închise ochii şi-l primi în ea cu un suspin de abandon şi de bucurie sălbatică. Imediat curentul pasiunii îi luă, îi înălţă cu forţa lui primitivă, înainte de a-i purta spre ţărmurile unei plăceri a cărei frumuseţe şi intensitate îi umplu de fericire, în timp ce-şi făceau promisiuni de dragoste veşnică.

Mai târziu, îmbrăţişată tandru de braţele lui J.D., Katherine îşi simţi corpul îngreunându-se de un somn binefăcător şi acaparant. Fericită să simtă răsuflarea lui J.D. pe obraz, adormi încântată.

A doua oară, furtuna o surprinse chiar înainte de a redeveni conştientă, iar J.D. intră în ea cu o blândeţe şi o încredere cărora le răspunse cu ardoare, încolăcindu-se în

jurul lui, ca să-l simtă mai aproape.

— Acum eşti a mea, murmură el.

— Da…

Nu fusese niciodată a altuia. Doar el avea puterea s-o emoţioneze sau s-o sfâşie, puterea de a o face să moară de durere sau de plăcere.

Se agăţă de umerii lui. Îşi apropie buzele de vena care i se zbătea la gât, răspunzând fiecărei mişcări a corpului lui, lăsându-se în voia lui, alternând mângâierile şi sărutările gata să primească şi să dea totul. Şi, mai mult decât explozia de senzaţii pe care o avură în acelaşi timp, cuvintele lui J.D., murmurate la urechea ei, întăriră o legătură indestructibilă.

— Kat, oh, dragostea mea. Nu a mai fost nimeni niciodată, doar tu.

J.D. deschise ochii cu regret.

Se lumina de ziuă în Denver, întorcând deja o foaie peste amintirile nopţii lor arzătoare.

Ceea ce şi-a dorit mereu era deja de domeniul trecutului… şi făcea să se nască în el o angoasă devorantă.

Lipită de el, Katherine dormea cu buzele întredeschise şi roşii încă de la sărutările lor. Era femeia lui, cea care nu încetase niciodată să-i aparţină, în ciuda despărţirii, a urii şi a durerii lor. În noaptea aceasta i se abandonase în totalitate, uitând certurile lor sau cel puţin îndepărtându-le pentru moment, ca să-l urmeze în rătăcirile pasiunii. Katherine, războinică, amazoană orgolioasă şi neînvinsă se transformase într-o pisică iubitoare şi învăluitoare, arcuindu-şi corpul suplu ca să-l primească mai bine pe amantul ei, urmându-l şi chiar adesea luându-i-o înainte, către unirea totală care se naşte doar într-o dragoste profundă şi adevărată. Dar va şti să recunoască, atunci când se va trezi?

J.D. Îşi contempla frumoasa iubită adormită, torturat de incertitudini.

Nu, aşa cum o cunoştea pe mândra şi sălbatica lui Kat, de îndată ce va deschide ochii va continua lupta. Se va lepăda, va nega pasiunea care i-a unit şi dacă el se va

apăra, dacă îi va aminti de noaptea lor, îl va acuza de aroganţă, Astfel ţinea ea pe toată lumea la distanţă: neîngăduind niciodată să te apropii prea mult de ea, rămânând de neatins şi cultivându-şi iluzia că are totul sub control.

A reuşit s-o facă să depună armele şi, fără îndoială că o va mai face. Dar întotdeauna pentru puţin timp, câştigând bătălii, fără să câştige niciodată războiul.

Se vor consuma şi unul şi altul în această luptă zadarnică şi cine putea garanta că dragostea lor va rezista?

Nu, trebuie să găsească o altă metodă ca să învingă rezistenţa Katherinei. Şi pentru aceasta trebuie s-o oblige să devină conştientă de propriile ei dorinţe.

Katherine visa cu ochii deschişi. De două săptămâni nu se putea gândi la nimic, cu excepţia amintirii fierbinţi încă, a nopţii petrecute cu J.D.

Suspină, îşi împinse scaunul şi se duse în faţa ferestrei imense a biroului ei. În depărtare, turnul MacLean, inflexibil şi trufaş îşi înălţa coloana strălucitoare a birourilor înşiruite pe verticală.

Ca J.D.

Femeia suspină din nou şi se întoarse spre uşă, de unde se auzise o ciocănitură.

— Intră.

Mandy apăru în prag, sau cel puţin contururile siluetei ei, pentru că avea figura ascunsă de un imens buchet de trandafiri roşii.

— În curând nu vom mai avea glastre, îi spuse asistenta, punând florile pe biroul avocatei.

— Mulţumesc, Mandy. Mă ocup eu.

După ce uşa se închise se apropie de flori şi luă cartea de vizită ascunsă printre cupele trandafirilor. Cu scrisul lui sigur, J.D. scrisese doar două cuvinte: „Îţi lipsesc?”

Tânăra femeie se întoarse din nou spre geam şi murmură:

— De moarte. Dar cum vei afla dacă nu vii să te

convingi singur?

O uluise atitudinea recentă a lui J.D. Părea că o evită cu mare grijă şi, totuşi, nu trecea o zi fără ca el să nu-şi facă simţită prezenţa, într-un fel sau altul: îi trimitea flori, mici daruri, îi dădea telefoane sau prin intermediul lui Travis. Dar niciodată nu încerca s-o vadă.

Ultima amintire pe care o avea despre el era cea a unui amant pierdut, aplecat peste corpul ei gol, cu ochii strălucind de o lumină sumbră şi fierbinte. În dimineaţa care a urmat nopţii lor de dragoste, Katherine s-a trezit singură în apartamentul luxos al lui J.D., care dispăruse, lăsându-i doar un trandafir pe perna de lângă ea.

La început dezamăgită, derutată şi chiar rănită, Katherine plecase, încercând să uite.

Această noapte nebună, a cărei amintire o făcea şi acum să freamăte, o lipsise de stăpânirea de sine care făcuse din ea pe Katherine Dalton Kelly.

Pe măsură ce orele treceau, se simţea invadată de un sentiment straniu, ca o nemulţumire, un fel de chemare a corpului ei, căruia îi neglijase atâta vreme dorinţele.

Dar ce dorinţe?

Nu avusese niciodată până la revenirea lui J.D. în viaţa ei. Munca îi ajunsese!

Şi acum?

Femeia avu un mic surâs neîncrezător. Acum suspina, îşi îngropa faţa în trandafiri, se îmbăta de parfumul lor şi îşi lăsa imaginaţia să creeze fantasme! Acum, amintirea nopţii ei de dragoste cu J.D. O bântuia într-atât încât nu mai putea dormi. De altfel, nici nu se mai ducea acasă, preferând de câteva zile să doarmă pe canapeaua largă din birou.

Treptat, îşi lua rămas-bun de la trecut…

Katherine luă o vază pe care o umplu cu apă de la chiuveta din cabinetul ei de toaletă şi, în timp ce aranja florile, mirosind fiecare trandafir, înainte de a-l pune în apă, îşi lăsă mintea să se întoarcă la J.D. şi la tulburările pe care le-a provocat în viaţa ei.

Luase deja hotărârea să vândă casa imensă a lui Jim.

Aparţinuse căsniciei lor şi celor opt ani de văduvie.

Pe scurt, aparţinea unor alte vremuri, unei alte femei. Nu îşi va renega absolut deloc trecutul. îl va lăsa însă pe marginea drumului, ca să poată merge mai departe. Apoi, urma problema lui Iris şi a dependenţei ei financiare de J.D. Mai mult ca niciodată, Katherine era hotărâtă să cumpere partea pe care i-o luase J.D. din afacere, ca s-o dea înapoi surorii ei. Sarcina va fi grea, dar încă nu şi-a spus ultimul cuvânt.

În sfârşit, încă… mai ales… J.D.

J.D. şi relaţia lor, dacă se putea numi astfel. De două săptămâni o tulbura, cu o plăcere diabolică. Făcea pe seducătorul misterios şi nevăzut.

Fără îndoială, se aştepta să se ducă la el, tremurând de dorinţă şi emoţie, şi să-i mănânce din palmă!

Poate să aştepte mult şi bine!

Dar, nimic nu o împiedica să nu-l prindă în propria lui capcană!

Credea că poate s-o manipuleze după cum are chef? Dar şi ea îi cunoştea punctele slabe. De ce nu s-ar servi de acest atu, ca să obţină eliberarea surorii ei din asociaţia cu el?

Îşi aminti că J.D. Îi spusese că se va duce, cu unul din camioanele lui, într-un oraş din Sud. Trebuia să caute lemn pentru Iris. Păruse chiar că îi lansează o invitaţie, vorbindu-i de instalaţia din cabină unde se putea dormi confortabil. Nu realizase, pe moment, dar era o invitaţie să-l însoţească. Ei bine, de ce nu? Katherine surâse dintr-odată, ca un copil gata să facă o sotie…

Trei zile mai târziu, de-abia se lumina de ziuă când Katherine văzu imensul camion al lui J.D. apărând la colţul străzii ei. Se opri în faţa ei şi, după ce s-a instalat confortabil lângă el şi după ce i-a urat bun venit, J.D. a pornit la drum.

Oraşul dormea încă în timp ce uriaşul vehicul a traversat străzile, până la intrarea în şoseaua naţională, unde s-a aşternut la drum, pe asfalt, ca un monstru strălucitor, scăpat din vizuina lui.

Cu o caschetă de baschet pe cap, J.D., cu privirea înainte, conducea degajat. Când l-a depăşit un camion, însoţit de un concert de claxoane, înjură cu o voce care nu invita deloc la un schimb de amabilităţi.

Katherine nu a comentat. îl observa mirată şi amuzată în acelaşi timp, în rolul acesta necunoscut pentru ea, de urs lacom.

— E cafea în termos, îi spuse brusc. Serveşte-mă cu o ceaşcă, vrei?

— Da, stăpâne. Mai aveţi nevoie şi de altceva?

J.D. Îi aruncă o privire ucigătoare, mormăind câteva reflecţii la adresa femeilor care au îndrăzneala să fie bine dispuse dimineaţa.

— Ai avut o noapte proastă, iubitule? îl întrebă ea, nevinovată.

— O nouă colonie de peşti roşii a văzut lumina zilei. Bineînţeles că Travis a vrut să asiste la naşterea tuturor. A durat până la trei dimineaţa. Şi în tot acest timp nu a încetat nicio clipă să-mi vorbească de tine şi să-mi spună cât de minunată eşti.

— Atunci Travis e bine? îl întrebă femeia în timp ce îi turna cafeaua.

— Cum nu se poate mai bine. Cel puţin, el doarme.

— Nu e uşor să faci pe superman, remarcă ea, uşor zeflemitor.

J.D. se încruntă.

— Îţi baţi joc de mine?

— Dumnezeule mare, nu!

— Atunci, renunţă la acest ton.

Katherine îi oferi cel mai frumos surâs al ei. Se simţea în plină formă.

— Încă o cafea?

El o privi o clipă.

— Aş prefera să te apropii puţin.

Toată stăpânirea de sine a Katherinei dispăru într-o clipă.

— De ce? îl întrebă cu glas stins.

— Mi-ai lipsit, îi răspunse, simplu.

Îi luă mâna şi i-o duse la buze. O întoarse cu palma spre gura lui şi desenă o linie din sărutări, din podul palmei până la încheietură, trezind frisoane delicioase în tot corpul femeii. În aceeaşi clipă, picături mici de ploaie începură să cadă pe parbriz. În câteva clipe cerul se dezlănţui, turnând un adevărat potop pe şosea.

Camionul îşi încetini viteza şi J.D. îl duse într-un refugiu gol de la marginea drumului.

Opri şi se întoarse spre Katherine, care tăcea.

Se priviră îndelung, interminabil. Apoi J.D. O trase în braţele lui.

— Imposibil de condus pe un astfel de timp, murmură, capturându-i buzele.

Sărutul lor fu timid la început, ca şi cum cei doi ar fi vrut să se regăsească.

Dar corpurile lor nu cunoşteau incertitudini.

Lipsite unul de celălalt atât de mult timp, o eternitate, ele îşi impuseră legea, iar pasiunea izbucni repede.

— Cerul este de partea noastră, murmură J.D. sărutând-o în spatele cabinei, tremurând ca şi ea de dorinţă.

Capitolul 9

Era deja septembrie.

Katherine, aşezată confortabil la biroul ei, asculta flecăreala veselă a lui Travis, la celălalt capăt al firului.

O vară plină de căldură omenească şi o viaţă sănătoasă în aerul curat de la munte, dezvoltase în copil calităţi demne de un urmaş al clanului MacLean. Afectuos, fermecător şi debordând de energie, era foarte ocupat de când se întorsese la grădiniţă, să vândă micilor lui colegi peştişori roşii. Se întorsese acasă în ajun cu o pisică gata să nască, în chip de plată!

— Te iubesc tare! încheie el, plin de entuziasm.

— Şi eu te iubesc tare! îl asigură Katherine, înainte de a închide.

Cum li se schimbase viaţa în ultimele săptămâni! îşi lăsă privirea să alunece până la superbul buchet de

trandafiri roşii, care trona pe birou. Cadou de la J.D.

Nici nu se ofileau bine florile că primea altele, ca şi cum J.D. s-ar fi temut să nu-l uite. Se surprinse, ca aproape mereu în ultimul timp, gândindu-se la ultima lor întâlnire, când ascunşi în cabina camionului, au făcut dragoste în ritmul ploii care bătea pe acoperiş.

— Visez, îi murmurase atunci amantului ei, încolăcindu-se voluptuos în jurul lui.

— Nu, e realitate, îi răspunse, ascunzându-şi capul în curba ispititoare a gâtului ei.

Se apropie şi mai mult de el, cu gândul la viitor.

— Oh, J.D., ce-o să facem?

— Vom încăleca împreună viaţa şi o să pornim în galop.

— Îmi place ca lucrurile să se întâmple aşa cum cred eu că e bine, J.D.

— Şi mie la fel.

Dialogul luase atunci o altă formă, limbajul corpurilor înlocuindu-l pe cel al cuvintelor.

Katherine încetase să se mai neliniştească. Din moment ce puteau să comunice sincer, fără să se lase influenţaţi de orgolii şi de false păreri, problemele lor ar trebui să fie, în parte, rezolvate.

Femeia atinse cu vârfurile degetelor petalele unui trandafir.

De atunci, J.D. Îi făcea o curte susţinută. Ieşirile cu Travis alternau cu cinele romantice, în intimitate, şi după ora zece noaptea conversaţii telefonice lungi.

J.D. Îi invada viaţa şi inima, dar avea grijă, în acelaşi timp, să se facă dorit. Se juca de-a v-aţi ascunselea cu ea, lăsându-l pe Travis în grija ei de câte ori era obligat de afaceri să plece din Denver. Astfel, chiar şi când nu era cu ea, îl regăsea în trăsăturile copilului.

Cu Travis, era simplu!

După ce îi făcea baie şi se cuibărea în braţele ei, cu pleoapele grele de somn, femeia îşi cobora garda. Micuţul avea nevoie să fie înconjurat cu dragoste şi ea putea să i-o ofere. Dar J.D. era mult mai pretenţios!

Voia totul, corpul, sufletul… totul.

Katherine luă un trandafir şi-i inspiră îndelung parfumul. Vocea amantului ei îi răsuna şi acum în urechi, amintindu-i de telefoanele nocturne, pe care ştia că bărbatul le programa ca s-o tulbure. Era maestru în arta de a se juca, de a tulbura. Lent, abil, o tenta, o făcea să-l dorească.

Până când?

Katherine simţea că îi venise rândul. J.D. riscase şi aştepta de la ea să i se ofere.

Începu să-şi răsucească verigheta şi solitarul de la mâna stângă, faimosul diamant Kelly.

Se pare că mărturiile vieţii ei cu Big Jim, începuseră dintr-odată s-o deranjeze.

Le purtase atât de multă vreme, dovezi ale dragostei care îi unise, în amintirea bărbatului care îi fusese mentor şi prieten bun, singurul. Dar viaţa mergea mai departe şi venise momentul, nu să acţioneze, era prea devreme, dar să-l antreneze pe J.D. în jocul ei. Pentru asta, trebuia să-şi ia rămas-bun de la trecut.

Contemplă îndelung cele două inele şi le scoase, încet, din deget.

— La revedere, Big Jim, murmură cu tandreţe.

Umbra unui surâs i se contură pe buze, imaginându-şi răspunsul de pe lumea cealaltă, al soţului ei:

— Hai, frumoasa mea! Dă-l gata!

Lăsă să alunece în geantă cele două inele, îşi privi lung mâna şi deschise dosarul care se afla în faţa ei, pe birou.

În aceeaşi seară, pe la ora nouă şi jumătate, Katherine, instalată confortabil pe canapea, ridică telefonul.

— MacLean la telefon, auzi vocea grăbită a lui J.D.

Katherine surâse.

— Eu sunt.

— S-a întâmplat ceva?

I se păru atât de neliniştit, încât se simţi vinovată că se juca astfel cu el.

— Nu. Totul e bine. Ce faci?

— Hârţogărie, suspină el. Suntem pe punctul de a pune la punct o nouă grilă de orar, pentru a grăbi circulaţia mărfurilor, apoi, mâine dimineaţă am o întâlnire, ca să cumpăr un nou parc de maşini.

— Te deranjez? îl întrebă, lasciv.

— Kat, dacă nu-mi spui imediat motivul telefonului, o să sar în maşină şi o să vin să-ţi pun personal întrebarea.

Femeia surâse victorioasă. Chiar îi plăcea să-şi tulbure astfel amantul.

— Dar, J.D. mă pregăteam să mă culc…

Urmă o scurtă pauză, apoi râsul uşor răguşit al lui J.D. Îi răsună delicios în ureche.

— Asta să fie prima mea invitaţie în sanctuar?

— Ai mai venit.

— Ca să-l aduc sau ca să-l iau pe Travis, într-adevăr.

Dar nu despre asta este vorba. Ce faci, Kat scumpo? încerci să mă îmblânzeşti?

Fămeia închise satisfăcută ochii. Acest flirt prin telefon îi dădea nişte senzaţii necrezute. Descoperea puterile extraordinare ale imaginaţiei şi nimic nu i se mai părea imposibil. Niciodată nu se simţise mai femeie, mai senzuală.

— Mă simt… reluă ea, abia şoptit. Sunt atât de singură în apartamentul ăsta mare…

— Anunţă-l pe portar să mă lase să intru. Vin în zece minute, se auzi vocea gâtuită a lui J.D.

Triumfătoare, Katherine îi dăduse lovitura pe care o calculase.

— Nu în seara asta, iubitule. Mâine trebuie să apăr o clientă într-o afacere importantă. Voi avea nevoie de toată energia.

După o pauză bine calculată, continuă:

— Şi apoi trebuie să încerc îmbrăcămintea lui Abigaelle, ca să aleg costumaţia pe care o voi purta la inaugurare.

— Ce îmbrăcăminte?

— Oh, ştii, chestiile acelea drăguţe pe care Iris le-a

descoperit în pod. Vreau să mă asigur că…

— Vechiturile alea sunt indecente, o întrerupse categoric, J.D. Îţi interzic să apari în vechiturile alea ridicole.

— Parcă îmi amintesc că nu de mult, toate aceste vechituri ţi-au plăcut, remarcă surâzând, femeia. Şi apoi, nu cred să ai ceva de spus la capitolul ăsta, dragul meu.

— Kat! reluă nerăbdător J.D.

Savurându-şi victoria, Katherine se întinse languros pe canapea.

— Totul va fi bine, iubitule, îi spuse, numai lapte şi miere, în momentul în care el termina, în sfârşit cu protestele. Să ai vise frumoase! Noapte bună!

Închise şi, încântată, începu să danseze prin salon.

Cât de frumoasă şi amuzantă poate fi viaţa!

A doua zi, în jurul orei trei, Katherine îşi îmbrăţişă clienta, după anunţarea unui verdict care urma să revoluţioneze analele justiţiei din ţară. Tocmai obţinuse o frumoasă victorie pentru drepturile femeilor în cadrul firmelor.

Aşteptând să se golească sala, îşi aşeza hârtiile în mapă, când simţi un parfum familiar şi mâna mare şi caldă a lui J.D. Îi cuprinse ceafa.

Îşi ridică ochii, surâzând spre el.

— Am câştigat.

— Şi te-ai bătut ca o leoaică superbă ca să ajungi aici.

Femeia se ridică şi într-un gest spontan, îi dădu la o parte de pe frunte o şuviţă de păr negru. Nu era cine ştie ce. Un gest firesc şi tandru între un bărbat şi o femeie, dar care trăda relaţia lor strânsă.

— Pari epuizată. Ar trebui să mergi acasă şi să te odihneşti.

— Nu e o idee rea.

J.D. se holba la ea.

— Cum? îmi aprobi sugestiile? Fără să te opui? Trebuie marcată ziua asta.

— Ştiu să recunosc o idee bună. Am o singură obiecţie de făcut. Este atât de plictisitor să-ţi faci siesta

singură…

J.D. O privi o clipă, vrăjit de femeia delicios de tentantă care părea să iasă la iveală de sub armura fragilă a războinicei. Cât era de nerăbdător să-şi unească pentru totdeauna viaţa cu ea! Dar mai întâi, avea altceva pe cap.

Plecară de mână din sala de şedinţe.

Câteva ore mai târziu, Katherine se trezi în patul ei, pe jumătate dezbrăcată, cu o cană de ceai rece uitată pe noptieră. Lângă ea, J.D., cu cămaşa descheiată şi picioarele goale, dormea uşor.

În loc de siesta cu dragoste, adormise pur şi simplu sub mângâierile experte ale lui J.D. care, masând-o, îi îndepărtase tensiunea zilei.

I se părea atât de tulburător şi intim să aţipească în braţele unui bărbat! Ca şi cum corpul şi sufletul ei ştiau că pot să se abandoneze fără grijă, când J.D. veghea.

Da, cu siguranţă, viaţa lângă acest om puternic şi tandru în acelaşi timp, putea fi delicioasă.

J.D. era aşezat în ultimul rând al sălii de judecată. O observa pe Katherine în timp ce-şi contrazicea fără milă un martor recalcitrant. Soarele de septembrie pătrundea prin ferestrele îmense şi dădea reflexe roşcate lambriurilor, în timp ce redutabila avocată se învârtea ca un leu în cuşcă, în faţa omului care depunea mărturie.

Începuse un contra interogatoriu, distrugând pe rând argumentele omului pe care trebuia să-l determine să revină asupra afirmaţiilor făcute. Dacă era să-l priveşti, nu mai avea mult până să clacheze şi J.D. privea fascinat spectacolul.

Katherine era zdrobitoare. Fiecare zi care trecea îl făcea să fie tot mai îndrăgostit de ea. Relaţia lor evolua lent, spre o rezolvare satisfăcătoare.

J.D. Îşi strecură mâna în buzunar şi pipăi cutiuţa mică de catifea pe care o purta cu el peste tot. Cumpărase inelul a doua zi după noaptea lor de neuitat în camion. Gata să i-l pună pe deget, nu aşteptadecât un semn din partea ei.

Katherine tocmai sesizase un cuvânt imprudent din partea martorului ei. Urmă un tir nervos de întrebări şi

răspunsuri, timp în care martorul îşi pierdu, în sfârşit, cumpătul. Până la urmă păli, se bâlbâi şi începu să se încurce în minciuni, permiţându-i astfel avocatei să facă dovada relei sale credinţe.

Într-o clipă, situaţia se răsturnă, ca şi finalizarea procesului. Katherine câştigase.

Se întoarse spre locul ei şi, în timp ce se apropia, căuta în sală privirea lui J.D., împărţindu-şi victoria cu el.

Vântul îngheţat de la Polul Nord bătea puternic, la sfârşitul acestei zile de octombrie, anunţând zăpezile care se apropiau. Casa mare a lui Iris răsuna de râsetele lumii bune din Denver. Femeia, secondată îndeaproape de J.D., nu-şi precupeţise niciun efort pentru seara cea mare a inaugurării.

Tot ce însemna personalitate în acest oraş, se grăbise spre întâlnirea cea mai elegantă a sezonului, ca să descopere noul loc de vilegiatură la modă: „La Abigaelle”.

Caracterul excepţional al festivităţilor era dat de faptul că invitaţii acceptaseră, din principiu, serata cu tentă retro, îmbrăcându-se pentru această ocazie, în stilul sfârşitului de secol XIX.

Era chiar prevăzut şi un spectacol de epocă, pe o estradă amenajată în mijlocul sălii de festivităţi.

— La sfârşit, îi spunea Iris surorii ei, cu care discuta detaliile de ultimă clipă, luminile vor tremura, sugerând prezenţa fantomelor. Nu e o idee grozavă?

Iris era încântătoare, cu talia strânsă într-o rochie grea, din satin azuriu, amplu decoltată. Agitaţia îi făcea ochii să strălucească.

Cât despre Katherine, optase pentru toaleta în care o surprinsese J.D. în seara aceea. Îşi mai acoperise totuşi goliciunea cu un capot amplu din mătase neagră, pe care îl purta desfăcut.

— Priveşte mutra lui J.D., reluă Iris.

Nu te slăbeşte din priviri nicio clipă. îl torturezi cu ţinuta asta. E capabil să-i provoace pe toţi bărbaţii la duel.

— Iris, ai greşit secolul! Epoca în care domnii se băteau şi mureau pentru frumoasele lor a trecut de mult,

crede-mă! Vezi peste tot drame şi pasiuni dezlănţuite.

— Poate, dar asta nu împiedică pe nimeni să fie posesiv când iubeşte. Iar J.D. te iubeşte. Oh, Kat, când îmi veţi da vestea cea bună? E mult timp de când o aştept.

— Şi, de cât timp, mai precis? Nu mi-ai spus niciodată care a fost rolul tău în povestea asta. Mă întreb uneori…

— Ce anume? întrebă Iris, cu nevinovăţie. Nu trebuia să fii vrăjitor ca să ghiceşti ce se petrece între voi. Dar suspansul devine uneori greu de suportat. Fii atentă, draga mea.

Katherine căută privirea lui J.D. peste mulţimea invitaţilor. În compleul lui negru, cu cămaşa albă şi vesta de mătase sub redingota de catifea, avea un aer sumbru şi sălbatic. De altfel, farmecul lui misterios nu trecuse neobservat nici de ceilalţi invitaţi… Deja o blondă se apropia de el, pregătită să-i atragă atenţia.

Katherine se încruntă. Da, Iris nu se înşelase. Suspansul devenea greu de suportat pentru toţi.

— Nu te speria, murmură gânditoare. Deznodământul nu trebuie să mai întârzie.

Iris o lovi uşor pe umăr şi se îndepărtă.

Katherine luă o cupă de şampanie de pe platoul purtat de un chelner printre invitaţi, şi, în timp ce sorbea licoarea înţepătoare, continuă să supravegheze, cu coada ochiului, conversaţia dintre J.D. şi blondă. Femeia flirta scandalos, iar el o încuraja râzând la inepţiile pe care probabil că i le servea.

Katherine Dalton Kelly se înnegrise de gelozie. Gândul că alta putea să se apropie de J.D. cu intenţia de a-l seduce, o chinuia teribil. Încă o emoţie necunoscută de ea până atunci. O trăire pe care a considerat-o mereu nedemnă de ea.

Îşi goli cupa de şampanie şi se îndreptă hotărâtă spre bărbatul „ei”.

— Vreau să-ţi vorbesc, îi spuse fără să se folosească de vreo introducere, sau să se scuze în vreun fel.

În situaţia de război, trebuie să ştii cum şi unde să

ataci.

Dacă J.D. a fost sau nu surprins de acest atac imediat, nu lăsa nimic să se vadă.

— Sigur că da, dragă prietenă.

Se scuză faţă de interlocutoarea lui şi o urmă pe Katherine la etaj.

— Te distrezi bine? îl întrebă Katherine.

— Nu prea rău, mulţumesc. Şi tu?

Ţinuta ta, sau mai bine zis, lipsa ţinutei tale, este unul din subiectele arzătoare ale serii.

— Spune ce vrei. Zeci de femei sunt îmbrăcate ca mine în seara asta.

— Poate, dar niciuna dintre ele nu este îngerul justiţiar al unei bande de jurnalişti în căutare de titluri şocante. Şi apoi, îţi cerusem foarte clar să nu te îmbraci astfel.

— Aceasta este motivul pentru care ai lăsat-o pe blonda aceea îngrozitoare să ţi se agaţe de gât?

— Vorbeşti de Yasmine?

— Ar fi trebuit să-mi închipui că are un astfel de nume. Katherine devenise conştientă de întorsătura periculoasă pe care o luase discuţia lor. O orbise furia. Îşi dorea, dintr-odată, să poată striga tuturor că J.D. era al ei. Nu mai era timp pentru ezitări. Voia să se mărite. Să facă din el soţul ei în faţa lui Dumnezeu şi a oamenilor.

J.D. se apropiase de ea cu o lucire stranie în ochi, în timp ce o lua în braţe.

— Frumoasa mea, delicioasa mea rebelă, sunt dispus să discut cu tine termenii contractului nostru de viitor, de îndată ce vei dori.

— Ar trebui s-o luăm în ordine logică, spuse ea.

— Logică, spui?

Buzele lui J.D. atinseră uşor buzele femeii, apoi alunecară uşor de-a lungul gâtului ei.

Străduindu-se să nu-şi piardă controlul, Katherine inspiră profund.

— Da… mai întâi, e vorba lui Iris…

J.D. O privi uluit şi amuzat.

— Katherine, dragostea mea, ţi s-a spus vreodată că eşti femeia cea mai nedelicată şi mai puţin romantică din lume?

Ultimii invitaţi plecaseră cu avioanele lor particulare sau se retrăseseră în camerele hotelului. Era ora trei dimineaţa, dar Katherine nu avea de gând să doarmă.

— Nedelicată, grosolană, lipsită de romantism, bombănea în timp ce-şi înnoda în jurul gâtului panglicile de satin ale unei cape ample, din mătase neagră. Îşi puse gluga pe cap.

— Voi şti foarte bine să-i demonstrez că se înşală.

Luna, rotundă şi plată, părea agăţată deasupra cabanei lui J.D. Katherine pândea. îl aştepta să adoarmă. În sfârşit venise momentul să schimbe imaginea pe care o aveau toţi despre ea. Căci atunci când Katherine Dalton se îndrăgosteşte de J.D. MacLean, schimbările sunt spectaculoase.

Luă coşul pe care îl pregătise şi verifică pentru ultima oară dacă lipsea ceva: lumânări, bunătăţi de ciugulit între două partide de amor, câteva ornamente din lada lui Abigaelle.

Era gata pentru ei scena de seducţie!

— Am stricat totul, gemu J.D.

Katherine îi lipsea. În ciuda încăpăţânării ei, şi-o dorea aproape.

În ultimele două săptămâni se forţase să stea departe de ea, ca s-o forţeze să înţeleagă că nu putea să domine chiar totul pe lumea asta. Îi plăcea s-o vadă luptătoare, măreaţă, triumfătoare, dar nu când era vorba de dragostea lor.

J.D. adăugă un lemn pe focul din şemineu şi îşi aruncă ochii pe geam.

În clipa aceea, văzu o umbră trecând prin faţa ferestrei. Auzi, câteva clipe mai târziu, clanţa uşii mişcându-se uşor, ca şi cum a-i încerca s-o deschizi fără să faci zgomot. Cineva încerca să intre în cabană!

Sări în picioare, alergă la uşă şi o deschise larg.

În prag era… Katherine, învăluită într-o pelerină

neagră, lungă, cu faţa ascunsă de glugă. Sări… înainte de a bate din picior.

— Ar fi trebuit să dormi! exclamă necăjită.

J.D. O trase rapid înăuntru.

— Ce faci afară pe un astfel de frig, şi la ora asta?

O privi mai atent, observându-i ţinuta şi coşul, apoi o întrebă, surâzând:

— Mai întâi, spune-mi cine eşti? Scufiţa neagră sau fantoma lui Abigaelle?

— Katherine îşi aşează, dezamăgită, coşul pe masă.

— Dacă mi-ai fi lăsat timp să intru şi să-mi pun planul în aplicare, n-ai mai fi întrebat, îi răspunse.

Se întoarse şi îşi dădu gluga jos. Frigul îi înroşise obrajii, iar flăcările căminului făceau să-i strălucească în mod ciudat ochii cenuşii.

Îl privi cu seriozitate.

Încet, foarte încet, lăsă să-i alunece de-a lungul braţelor capa neagră. Pelerina îi căzu la picioare cu un fâşâit uşor. Lui J.D. i se tăie respiraţia pentru o clipă.

Femeia din faţa lui nu era doar aceea pe care o iubea disperat de 2 o de ani. Era, în acelaşi timp un înger cu părul blond, lung, o fermecătoare femeie învăluită în voaluri, pregătită să-şi danseze fatala seducţie.

Surâzând, se apropie de el şi cu fiecare pas, cămaşa neagră şi uşoară ca un suflu de primăvară i se mula pe formele ispititoare înfierbântându-l pe J.D.

În sfârşit, se opri în faţa lui. Aproape. Prea aproape pentru Katherine care simţi dintr-odată că îşi pierde controlul. Luptă o clipă cu dorinţa ei, dar cedă până la urmă, suspinând.

La dracu’ cu jocurile astea perverse! La dracu’ cu capcanele romantice! Dacă n-o lua îndată, dacă nu-i simţea corpul dur strivindu-se de al ei, dacă n-o făcea a lui pentru totdeauna, va muri pe loc!

Puse o mână tremurătoare pe pieptul amantului ei şi când braţele lui o cuprinseră se simţi invadată de fericire.

— Mi-ai lipsit, îi spuse în şoaptă. Te iubese J.D.

J.D. cutremurat de dorinţă, îi luă mâna şi îşi lipi

buzele fierbinţi de ea. Apoi o luă în braţe şi o duse în pat.

Ceea ce urmă se topi în lumina portocalie a focului. Corpurile lor goale, tremurând, gemetele sufocate, mângâierile urmate de promisiuni; în sfârşit, nebunia cărnii fierbinţi, avide, nerăbdătoare, care precedă explozia eliberatoare.

— Oh, Kat, îi spuse J.D., te iubesc.

Kat îşi întoarse puţin capul ca să-l sărute.

— Repetă, şopti ea. Dacă mi-o spui de trei ori, va fi adevărat, pentru totdeauna.

J.D. surâse şi se supuse.

Deja, mâna lui aluneca tandru de-a lungul curbelor femeii, întârziind pe talie, coborând pe pântece, înainte de a se aventura mai departe, în locuri magice şi secrete.

Katherine se lăsă în voia lui, copleşită.

— E rândul tău s-o spui, acum, reluă J.D. Şi vom putea s-o luăm de la capăt.

Epilog

Katherine nu-şi spusese ultimul cuvânt.

Erau căsătoriţi de o lună, iar J.D. refuza să admită că era romantică.

Ascultând vocea gravă şi puţin răguşită a lui J.D. cântând sub duş versiunea lui de la „Love me Tender”, Katherine se înfioră, strângându-şi halatul lung de mătase în jurul corpului.

Aprinse lumânările din sfeşnicele de argint şi se uită atentă în jur.

Totul era gata. Masa cu faţa de masă brodată, tacâmurile de argint, cupele strălucitoare de cristal, şampanie şi, în surdină, Mozart.

Nu lipsea decât regele sărbătorii.

J.D. cumpărase această cabană ca să aibă un loc al lor, pierduţi de lume. Travis era la Iris pentru tot weekendul, erau singuri în mijlocul munţilor, aproape de cer şi de brazi.

De o lună, viaţa lor era o continuă încântare.

Se surprinsese ducând o viaţă echilibrată, muncind mai puţin, mâncând corect şi mai ales, odihnindu-se şi

făcând dragoste.

O şoaptă familiară îi întrerupse gândurile. J.D. era acolo.

— Te iubesc, Katherine.

— Şi eu te iubesc, şopti ea lângă buzele soţului ei.

Ezită uşor, dar J.D. simţi imediat. Deschise ochii şi o privi atent.

— Dar?

Katherine mângâie blând contururile feţei lui.

— Kat, iubito, pui ceva la cale?

— Într-adevăr, îi răspunse. J.D., iubitule, nu crezi că e cazul să vorbim despre datoriile lui Iris? Tot mai sunt dispusă să-ţi ofer un preţ bun pe ele, să ştii.

— Nicio şansă, îi răspunse tărăgănat. Dar sunt dispus să profit de toate vicleniile pe care le-ai pregătit ca să mă convingi.

Katherine nu se lăsă rugată. În cele din urmă, J.D. sfârşi prin a recunoaşte că era, la urma urmei, delicios de romantică.

Sfârşit